

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

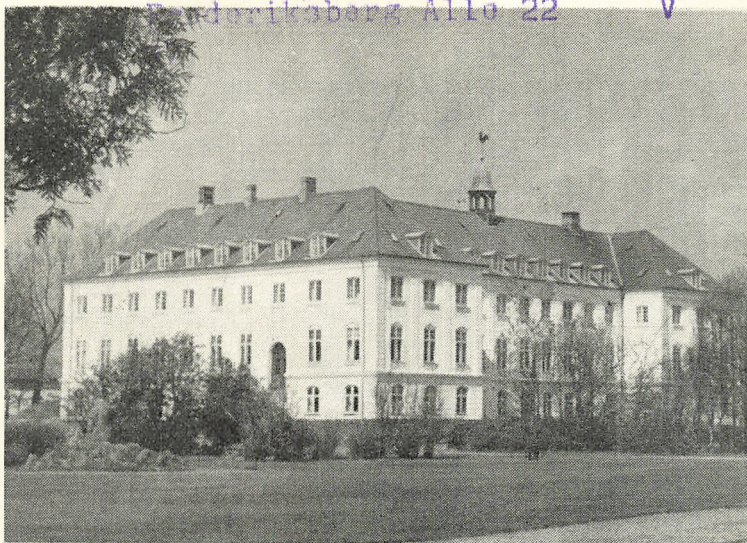
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

44. årg.

Januar 1954

Nr. 1

Et nyt år under Guds nåde

Prædiken på nytårsdag

Af forstander, pastor K. Robert Hansen

„Bed til din Fader, som er i løndom!“ (Mt. 6. 6.)

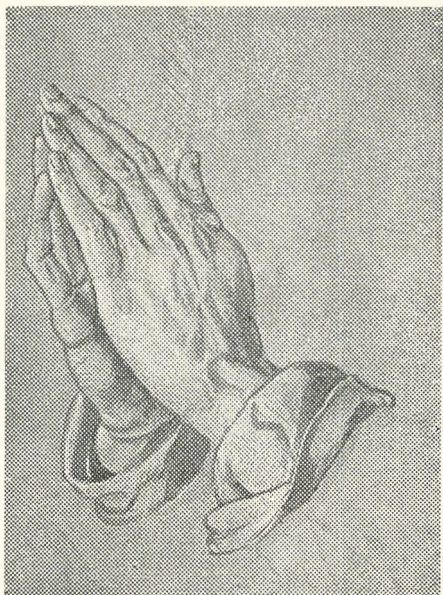
„Hans navn blev kaldt Jesus.“ (Luk. 2,21.)

Det er ikke for intet, at kirketeksten på nytårsdag drejer sig om *bøn*. At stirre ind i et nyt år med alle dets muligheder lader nu alligevel ingen uberørt; men det kalder bøn frem — hos alle — på en eller anden måde.

Men *hvad* skal jeg bede om for det nye år?

Hvad skal jeg bede om for mit land? Fremgang, held, at frendens og lykkens sol fremdeles må skinne over denne lille, gode plet af verdenskortet, som bærer navnet Danmark. »Lad dit solskin i vår os skænke på marken et gyldent år!«

Ja, hvor er det muligt andet! Det er ikke sandt, hvis jeg ikke sagde, at det er et brændende ønske. Danmark — det er jo ikke et begreb, endsige en upersonlig ting; men det er mennesker, hjem, børn, skæbner. Det er meget, der står på spil. Der er na-

turligvis altid dem, der svømmer ovenpå; men tusindvis af hjem og skæbner er også i 1954 i farezonen — alle samfundets værgeløse.

Men — der er trods dette en røst, som lyder til mig langvejsfra, men dog så nærved, og som siger, at hvad jeg frem for alt skal bede til Gud om for mit folk, er *nåde*, nåde fra Gud, *et nyt år under Guds nåde*. For fremgang og nåde er ikke så nær altid det samme. Nåde — det er tilgivelse og uforskyldt godhed. Vi lever som folk af Guds nåde; vi hænger i den tråd — og

tynger fra år til år mere og mere. Gud, lad den ikke briste! Slip ikke Danmark med din nåde! Overlad os ikke til os selv!

Hvad skal jeg bede om for min kirke? Harmoni i forholdet mellem kirke og stat, »fred udi kirken«, en central plads i folkets liv, frihed, respekt og yndest, gode kår, trygge forhold.

Ja, hvor kan jeg andet! Det er jo ikke uvæsentlige ting, så sandt det danske folk er et døbt folk. Og et virvar af telegrammer fra barnedøbte folkekirkelande ikke langt fra os bringer jo stadig helt andre muligheder ind på livet af os: Brud, lidelse, krav, som ikke kan honoreres, samvittighedskonflikter af et sådant omfang og en sådan art, at man spørger sig selv: Er det muligt? Men det er det altså.

Og dog — et sted dybt inde fra kirkens allerhelligste er der en stemme, der siger til mig noget om, at hvad jeg for alle ting skal bede om for min kirke, er bare eet: *Nåde, et nyt år under Guds nåde* — at Gud fremdeles vil forbarme sig over sin kirke iblandt os, ikke forkaste den fra sit ansigt, ikke tage sin hellige ånd fra den, ikke overlade den til os og dermed »lade vort hus øde«, men holde ud med os, bo hos os, bruge os, oprejse sig vidner, som taler sandt, og lade sin røst med godt bud til fattige høre på den måde og under de vilkår, han ser, det er bedst. En kirke med fred, men uden nåde — Gud! bevar os derfra! En kirke uden fred, men med nåde — Gud! hvis du ser, at det er

vejen, hjælp os da til at vælge det! Gud! tag ikke din nåde fra Danmarks kirke!

Hvad skal jeg bede om for mig selv? Lykke, et fortsat godt helbred, gode dage, hjemmet ubeskåret, fremgang for mine planer og ønsker, økonomisk betryggelse, forskånelse fra sorg og savn.

Ja, det ville være uærligt af mig, om jeg stillede mig anderledes an; jeg gør det jo simpelthen — og må det! Min personlige lykke er måske andre en ligegyldig affære, men ikke mig. Og hvad taler ikke et barn med sin fader om!

Men — hvor famlende, tvivlende og usikker jeg ellers kan være — et sted inde i mit hjerte sidder der dog noget — fra Gud — der ikke alene aner, men véd med bestemthed, at hvad jeg for enhver pris skal bede om, fordi det er mit dybeste behov, ja, mit behov overhovedet, er: *Nåde — et nyt år under Guds nåde* — og alt det andet må underordnes Guds nåde. »Ene nåde skal Guds nåde«. Guds nåde må være det overordnede. Hvad ved jeg i virkeligheden om lykke og ulykke? Kun hvad Gud ser kan forenes med og fremme hans nådes plan, nemlig den at frelse mig fra mig selv til sig, kan dog være lykke. »Når jeg kun i nåde står, uforsagt ihvor det går!« — så let at synge, men er det sandt for mig? Det er i alle tilfælde *sandt* — men jeg skal daglig bede om, at det må blive sandt for mig. Uden nåde — det er uden Guds tilgivelse og uden for hans frelsende hånd — det er dom, død og fortabelse. Et nyt år under Guds nåde — det er et år, hvor han daglig forlader mig mine synder, bevarer mig hos sig og ikke lader mig faa held til at slippe ud af hans frelsende hånd — et år, hvor han ved sin ånd daglig hjælper mig til at tro hans nåde og binder mig til sig i lydighed ved sin nådes storhed — derom skal jeg bede; så beder jeg ret.

Ja, derom vil jeg bede.

Og hvad *svarer* så Gud på denne bøn på nytårsdagen? Svarer han ja? Han har ingen pligt dertil; det er ikke noget selvfølgeligt, om han gør det. Men han gør det. Det er Jesu navnedag, og han svarer med eet eneste ord: *Jesus* — men deri er også al nåden gemt, for det er navnet på hans enbårne søn, vor korsfæstede og opstandne Frelser, Guds store ja til alle sine dyre løfter om ikke at handle med os efter vor fortjeneste, men frelse os af sin nåde og ikke slippe.

Så skal jeg da på nytårsdag og hver dag i det nye år bede om *Ham. Jesus*, lad dit navn dog ikke blive slettet af vort *folks* hjerte! bliv hos os i din *kirke* med din sandhed og barmhjertighed! og tag magten over *mig* i alle ting!

K. Robert Hansen.

Fra skolen

Selv om vi allerede er et stykke inde i det nye år og dets arbejde, er advents-, jule- og nytårsdagene ikke glemt. Stemningen fra adventssøndagsaftenerne under lampernes og kerternes skær sidder endnu i os. For øvrigt er det erindringerne fra adventsaftenerne på Fårevejle højskole, der præger julehilsnerne fra gamle elever.

Julemødet den 9. december havde samlet mange mennesker. Dets indhold blev den gamle både smukke og alvorlige fortælling om Rut og Noomi. Forst. genfortalte til at begynde med Ruts bog i Gl. Testamente; og efter kaffen opførte eleverne og frk. Anni Petersen pastor Lønborg-Jensens dramatisering af denne adventsfortælling om oprindelsen til Davids slægt, hvori Kristus fødtes. Særlig betog den scene, hvor man ser Rut og hendes svigerinde Orpa stå på grænsen mellem deres hjemland, Moab, og det hellige land; både tonerne fra de moabitiske utugtstempler når dem og kogler for dem, og tonerne fra Betlehem og Guds rige lyder i deres øren og drager dem — der må vælges!

Lørdag aften den 12. december gjorde frk. Frederiksen Selma Lagerlöfs Lucia-fortælling levende for os påny; og så snart fortællingen var til ende, skred Lucia-optøget ind og fyldte foredragssalen med lys. At lysets komme til verden dog ikke bare er drøm og legende, men en virkelighed i evangeliet om Jesus Kristus understregedes i andagten tilsidst, hvori det gl. testamentes løfter om lyset og det ny testaments ord om deres opfyldelse blev læst og sunget af den samme hvidklædte flok.

Næste morgen, søndag, vågnede vi op vækket af Lucia-sangens toner for så at gå i kirke og opleve, at en af kammeraterne, som ikke var blevet døbt som barn som vi andre, knælede ved den gamle døbefont og modtog den hellige dåb. Umiddelbart efter dåben overrakte forstanderen den nydøbte skolens dåbsgave: en bibel, og mindede dermed om, at han, som i dåben begyndte sin gode gerning, vil fortsætte den gennem sit ord. Kammeraternes mindegave, som blev overrakt om aftenen, var et smukt krucifiks og en lysestage; hver på sin måde skulle de minde om dåbens gave. Hver gang vi herefter synger verset

„Guds fingre grande
slog kors for din pande,
Guds enbarnes røst
slog kors for dit bryst,
thi skal ingen djævel dig skade;
nu kan i din dåb
med saligheds håb
din sjæl og dit hjerte du bade“,

vil vi sikkert alle genopleve højtidsstunden i Fårevejle kirke den 13. december 1953.

Juleferien blev vel lang denne gang, 20. december—3. januar, på grund af søndagens placering på kalenderen — men eleverne var så rare og forstående, at de på forhånd tilgav os det. Glæde og sorg vekslede på skolen i feriedagene. Forstanders datter, Anna Johanne, og hendes hollandske ven, lærer A. J. de Wit fra Rotterdam vekslede ringe i julelysenes skær juleaften. Ab, som den udkårnes kæle- og kaldenavn jo er, er ikke ukendt af skolens gamle elever. Men i hjemmet på „Portgård“ havde man samtidig sorg, idet Rita Jespersens moder døde juleaftensdag. Tage og Ritas lille søn blev døbt lige efter nytår og bærer navnet Niels Erik. Ja, „mens graven kastes. vuggen gynger“.

Og nu er vi så i gang igen med arbejdet, som ikke mindst nu i kursusets sidste halvdel stiller store krav, men til gengæld også fra dag til dag bliver mere og mere spændende, efterhånden som man opdager sammenhængen mellem fagene.

Et par festaftener har det nye år allerede budt på. Helligtrekongersdags aften „sang vi julen ud“, efter at frk. Frederiksen smukt havde fortalt det betagende og talende sagn om den fjerde vise mand. Og ved det offentlige møde den 13. ds. holdt frk. Pade et udmærket foredrag om Frans fra Assisi, understreget af en serie billeder (vist på skolens nye filmsbåndapparat) hentet på Italiens-færden i efteråret fra de steder, hvor Frans færdedes, og hvorfra hans inspiration til ydmyghed, tjeneste og glæde i Jesu efterfølgelse udgik — en inspiration, som stadig må leve og blive os til del, om den gerning, hvortil vore elever dygtiggør sig, skal blive til velsignelse og ikke slet og ret være et erhverv.

OFFENTLIGE MØDER PÅ SKOLEN

Onsdag den 10. februar kl. 20. Højskoleforstander Peder Møller, Tommerup højskole, taler.

Mandag den 15. marts kl. 20. Foredrag ved biskop Gudmund Schiøler, Roskilde.

TAK !

Til jul og nytår modtog vi lærere på skolen en masse dejlige breve og hilsener fra gamle elever. De er nu læst — igen, og påny har vi glædet os over dem både på skolens og egne vegne. Må vi på denne måske lidt fattige, men eneste mulige måde bede hver enkelt af afsenderne modtage vor hjerteligste tak med ønsket om et godt nyt år — i Guds hånd, under hans velsignelse og med hans „fred til at stride vor strid med mod!“

Jeres hengivne

Lilly Frederiksen - Mette Kirstine og K. Robert Hansen - Johanne Mikkelsen - Karen Nielsen - Annette Pade - Anni Petersen.

Fra elevkredsen

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS I ARHUS

holder møde fredag den 5. februar kl. 20,15 præ. på KFUM, Klostergade 37. Foredrag ved forstander, pastor K. Robert Hansen, Fårevejle højskole: „Er barnedåben en ret dåb?“

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

samles i Hjallerup missionshus lørdag den 13. februar kl. 20. Forstander Ch r. D a v i d s e n, Horne højskole, taler. Emne: „Mennesket Jacob“.

ADRESSEFORANDRINGER:

1937—38: Rasmus Mogensen, Irisvej 16, Grenå.

1939: Frk. Gudrun Spliid, menighedsbørnehaven, Rebekkevej 41, Hellerup.

1941: Fru Inger Knudsen, Prinsessegade 89, Fredericia.

1947: Fru Estrid Nielsen, Steenbergsvej 3, Valby.

1948: Anna Rydal Nielsen, fru A. R. Blaabjerg, „Lille Norlund“, Kølkær.

1948—49: Ejnar Rasmussen, c/o Ingolfur Gislason, Fitjahot, Kjarlarnes, Island.

1949: Ingrid Olsen, Hyllested, Dalmose.

1951: Elly Møller, Egens, Rønde.

1951: Annelise Kjeldskov Jensen, Hindholm højskole, Fuglebjerg.

1952—53: Inger Antonsen, Galten station, Galten.

1952—53: Gudrun Larsen, Vestergade 33, Horsens.

TIL BEDEVÆRELSET

er indgået gaver fra Ester Petersen, Grønnevej 112, Virum, Jørgen Stage, Horne F., Maren Hansen, Gørlev, Viggo Larsen, Faurbjerg, Holbæk, og Ruth Grewsen, Rødekro. — Hjertelig tak!

KASSEREREN HAR ORDET

for en kort, men vigtig bemærkning: Med oktobernr. fulgte en giro-blanket til indbetaling af kontingent for året 1954 og en opfordring til at lette „Mikkel“ i hendes arbejde ved at anvende den straks. Indtil nu har henvend halvdelen af elev- og vennekredsen handlet efter opfordringen, så at halvdelen af det til bladets udsendelse nødvendige beløb (ca. 3.000 kr.) er indkommet. Men halvdelen mangler altså endnu. Det betyder, at vor ven „Mikkel“ i nærmeste fremtid skal sidde og skrive og sende flere hundrede opkrævninger ud, hvad der både koster tid (tænk, kære gamle elever, på, at det går ud over hendes lyriske foredrag!) og penge. Altså: tak, om I så snart som muligt vil indbetale kontingentet, 5,00 kr., på giro nr. 8701, Fårevejle Højskoles elevforening, kassereren, Fårevejle station! Jo flere, der holder og læser bladet, des flere understøttelser til elever kan vi give — og des flere forbedere!

FAREVEJLEKREDSEN I KØBENHAVN

holdt nytårsstævne på KFUK lørdag d. 9. ds. Det var dejligt at se så mange venner og tidligere elever af alle årgange (over 50 — vi kommer os!). Forst. indledte med en kort nytårstale, og efter kaffen fortalte frk. Pade levende og fængslende om den hellige Frans og viste os i smukke billeder hans by og virkeplads, Assisi og omegn. Der blev fortalt fra og spurgt om skolen, og til sidst sluttede frk. Frederiksen med andagt. — Næste stævne vil finde sted i slutningen af maj.

Dagmar Thomsen

To af Fårevejle Højskoles tidligere elever, som stadig bevarede forbindelsen med vores gamle skole og blev dens trofaste venner og forbedere, har i efteråret fået hjemlov. Den ene er Dagmar Thomsen, Vonsbæk, der — selv sønderjyde — var elev i den uforglemmelige „genforeningssommer“ 1920. Hun døde d. 27. sept. efter at have været syg i ca. 10 måneder. Hendes søster, Anna Hansen, Vonsbæk, skrev til os i et julebrev, som vi takker for: „Med stor frimodighed bar hun sine lidelser, og gang på gang erfarede vi, at „som din dag er, skal din styrke være“ (5. Mos. 33, 25). — Guds velsignelse være over Fårevejle Højskole!“ Og vi svarer tilbage: Velsignet være hendes minde!

K. R o b. H.

Esther Zobbe

Den anden er Esther Zobbe, Tølløse. Om hende er der tilsendt os følgende smukke mindeord: Så er vor kære Esther sovet hen. Efter et langt og strengt sygeleje tog Gud i sin time sit trætte barn ind til hvilen hos sig.

Vi, som var sammen med Esther på Fårevejle Højskole sommeren 1919, mindes hende som den ganske unge pige, der færdedes iblandt os, og nogle af os fik lov at stå hende nær og søge at være hende til hjælp i den kamp, hun kæmpede ud, hvor hun fik lagt sit liv i Guds hånd og blev et glad og lykkeligt Guds barn.

Et par år efter blev Esther gift og fik først sit hjem i Gørlev, senere i Tølløse. Esthers livsvej blev mærket af sygdom gennem mange år, og det har sikkert tit været svært for hende; men hun bevarede frimodigheden, og hun var så tryk ved tanken om døden. Sit vidnesbyrd på det sidste udtrykte hun gennem verset:

„Nu vel, min Gud, så lægger jeg mit liv i dine hænder, du har beredet mig min vej, du bedst min vandring kender;	så tag mig i din stærke favn, jeg vil dig lydig være, jeg véd, det vorder mig til gavn og dig til pris og ære.“
---	--

Esther blev begravet 2. nov. Det var sejrstoner, der lød ud over kirkegården, da salmen „Op dog, Zion, ser du ej —“ blev sunget, mens kisten blev baaret til graven.

Ja, nu er der en stor, tom plads i hendes smukke hjem i Tølløse; for selv om Esther tit var syg og lå på hospitalet eller i sengen derhjemme, så var hun m o r og midtpunktet i hjemmet; og selv om hendes mand, hendes gamle far og hendes børn under hende hvilen, så vil savnet blive stort. Lad os bede for dem!

Kærlig hilsen til alle „Sølvsnoren“'s læsere, særlig mit eget hold, sommeren 1919!

S i g n e L a r s e n, Sjællands Odde.

Beretning fra Landselevforeningen 1953

Landselevforeningen har igennem sekretariatet i Vartov i det forløbne år taget en række nye opgaver op samtidig med, at der er blevet arbejdet på at udvide de gamle.

Henvendelser til sekretariatet fra mennesker, som ønsker orientering om forhold højskolen vedrørende, er i stadig stigen. Vi forsøger at udbygge enhver også kun periferisk kontakt til en varig forbindelse. Det er naturligvis et arbejde på langt sigt, men har dog alligevel resulteret i en 100 pct.s forøgelse af elevtallet paa sommerferiekurserne, af hvilke der i år blev afholdt 18 med et samlet deltagerantal af 800.

Siden oktober 1952 er formidlet 109 elever til de almindelige sommer- og vinterskoler. Det tilsvarende tal ved sidste beretning var 63.

Sekretariatet har med støtte af Foreningen for Høj- og Landbrugsskoler og undervisningsministeriet oprettet en særlig afdeling (Folkeoplysningens Informationskontor — The Scandinavian Adult Education Information Office), hvis opgave det er at vejlede udlændinge om de nordiske landes oplysningsarbejde. (Højskoler, aftenhøjskoler, oplysningsforbund m. m.). Gennem dette kontor er i sommer 350 udenlandske gæster blevet orienteret ved hjælp af film, foredrag, pjecer, og samtidig har vi i mange tilfælde arrangeret studiebesøg på skoler og institutioner.

Landselevforeningen har ladet fremstille en ny højskolepjece, som i efteråret vil blive fordelt over hele landet i 10.000 eksemplarer.

Fabrikshøjskolerne for 1952—53 er i år begyndt tidligt, idet de første møder på to virksomheder i København allerede er afholdt, og hele vinterens møderække er planlagt.

Vartov, Kbhvn. K., d. 26. oktober 1953.

Thyra og Erik Halvorsen.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Solvsnoren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

44. årg.

Februar 1954

Nr. 2

Det kommer OS ved -!

Af indremissionær
Aage H. Lund, Næstved

Vi har denne gang bedt elevforeningens formand, indremissionær Aage H. Lund, Næstved (elev på F. H. vinteren 1937—38) om at skrive til vort blad, og vi har med tak modtaget følg.:

Overskriften låner jeg fra »Lederbladet« (udg. af Dansk Ungdoms Fællesråd), som ligger på mit skrivebord. Hvad er det så, der kommer os ved? Der er jo så meget, ja, hvad kommer os egentlig ikke ved, kan vi også spørge.

Her i »Lederbladet« er det en artikel om »De kommunale Ungdomsudvalg«; det kommer os nemlig ved.

Forleden dag fik jeg tilsendt 10 lodsedler med anmodning om at sælge dem til fordel for et arbejde i København, som — kommer os ved!

Sådan trænger de sig ind på os, alle de mange opgaver, både af politisk, social, kulturel eller kristelig art. Hver især kommer de under overskriften: Det kommer os ved.

Hvor er det vanskeligt altid at klare, hvad der kommer os mest ved! For vi kan jo ikke spænde over alt; gør vi det, ender det vel med, at intet af det kommer os rigtigt ved.

I forgårs sad jeg og læste i Jesu bjergprædiken (Mt. 5, 13—16), afsnittet om jordens salt og verdens lys. Så trænger det sig ind på mig igen: Det kommer os ved. Det er os, der er kommet til troen på Kristus, der er jordens salt og verdens lys. Derfor kommer det os ved, om saltet har mistet sin kraft eller lyset skjules under skæppen!

Aage H. Lund

Skal saltet gøre sin gerning i en verden, der ikke kender eller vil vide af en frelser, må det i berøring med det, der skal saltes. Men netop her, hvor vi som kristne stilles overfor opgaven at være salt i vort folk, her møder vi også faren, at saltet skal miste sin kraft.

Der sker eet af to: Enten lykkes saltets gerning, d. v. s. at vi, der hvor vi står, får lykke til at leve vort kristenliv sådan, at det er med at præge andre. Saltets

gerning er at holde frisk! Eller også mister saltet sin kraft ved, at verdens ånd smitter den kristne.

Idealet er det første; men det indeholder faren i sig for det sidste. Det er ikke underligt, at mennesker reagerer forskelligt overfor alt det, — som kommer os ved. Der findes to forskellige syn, hvorefter det kristne menneskeliv leves:

1. Det (sagt i god mening) pietistiske syn. Man koncentrerer sig om »det ene fornødne«, og i angst for at miste saltets kraft og skikke sig lige med denne verden undlader man at tage del i mange ellers gode formål. Det syn er ikke idealet (for det er, at saltet kommer i berøring med det, der skal saltes), men kan dog tjene til at bevare den skrøbelige tro, der trods sin skrøbelighed er vågen overfor det, der kommer os ved: at saltet ikke skal miste sin kraft.

2. Det såkaldte frie syn. Her er man optaget af det, som også kommer os ved: at saltet kommer i berøring med det, der skal saltes. Derfor isolerer man sig ikke, men ser det som sin opgave at præge denne verden med kristendommens syn. Det syn er sikkert det rigtige, så længe saltet bevarer sin kraft, og lyset ikke skjules. Altså lige så langt, som den kristne kan leve i åben bekendelse af Kristus, ikke blot i ord, men også ved sit liv.

Der er vel noget rigtigt i begge syn. Begge dele kommer os

ved: at saltet bliver ved at være salt, og at lyset fortsat lyser; men også, at saltet og lyset gør sin gerning.

Vi er sat som salt og lys i en verden, der trænger til begge dele, men ikke vil vide af det. Derfor vil der opstå konflikter. Saltet kan godt svide, hvor det gør sin gerning — og det gør ondt. Lyset kan også afsløre pletterne — og det er ubehageligt. Derfor skal den kristne ikke regne med at blive populær i denne verden.

Det kommer os ved, det, der foregår her på jord, både politisk, socialt, kulturelt og kristeligt. Her skal saltets og lysets gerning øves. Men mister saltet sin kraft, dur det kun til at kastes ud og nedtrædes. Så blev det ikke til gavn i verden, og det var det, det skulle være. Kvæles lyset, lyser det ikke mere, og det skulle lyse for alle dem, der er i huset.

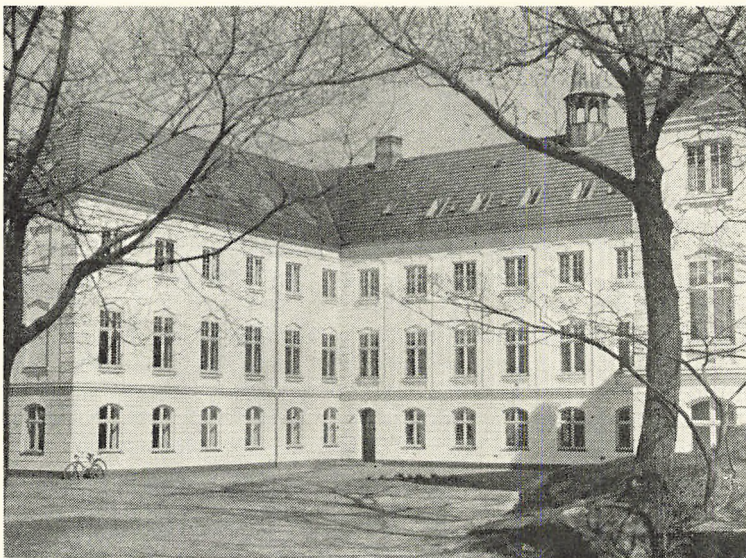
Det kommer os ved — derfor må vi leve nær ham, der giver saltet sin kraft — og får lyset til at lyse. Først ind, derefter ud.

Aage H. Lund.

Fra skolen

Den forløbne måned siden sidst har som vel på alle højskoler stået i både den hjemlige hygges og i arbejdets tegn. Hverken stranden, „Risebjerg“ eller Vejrhøj eller lyse nætters trylleri eller lange cykelture o. lign. har lokket; vinteren med sit mørke, sin kulde har tværtimod befordret hjemlivet og bundet os til arbejdet. Vi har hygget os inden døre, og der er blevet „boget“, som det hedder på Regenssproget, rundt om på værelser og i stuer.

Til den hjemlige hygge hører også de besøg, vi har haft. Søndag d. 24. januar besøgte formanden for vor elev- og vennekreds, indremissionær A a g e H. L u n d, Næstved, os. Vi fik både spejderhistorier og en god tale. Sognepræst S v e n d H a n s e n, Ågerup, tog os onsdag d. 27. jan. med på sin tur over Atlanten til New York — som tallerkenvasker på „Oscar II“ i hans (altså pastor Sv. Hansens) studentertid. Vi fik rørt lattermusklerne, og det siges at være sundt. Og så fik vi også den aften et godt og troværdigt ord at høre til sidst om sejladsen paa livets hav. Og så har søster T h y r a B o d i l s e n talt til os om kolonien Filadelfia og rejsesekretær, fru I n g a N i e l s e n om arbejdet på „Skovtofte“, godt og nyttigt at høre. Ved det offentlige møde onsdag d. 10. ds. havde vi forstander P. M ø l l e r, Tommerup højskole, som taler. Om Jesus som vejen, sandheden og livet drejede hans tale sig. Ikke en vej blandt så mange, men vejen — den eneste, som fører helt frem. Ikke en sandhed blandt så mange sandheder, men sandheden — den hele, den ene, om Gud og om os. Og på den vej og inde under den sandhed, som Kristus er, finder et menneske også livet, det evige, som „ingen død kan

døde". Efter kaffebordet fortalte forstander Møller os både fornøjeligt og alvorligt om livet på Skagen i gamle dage og da vækkelsen kom i 90-erne og gjorde „alt det gamle nyt“.

I marts sidste år havde frk. Pade den sorg at miste sin fader, orlogskaptajn Oscar Pade — nu er også frk. Pades moder, fru Martha Pade, død efter lang tids tiltagende svaghed. Fru Pade døde på Roskilde Sygehjem og begravedes lørdag d. 13. ds. på Vestre kirkegård i København. Et i egentlig forstand begavet og fint menneske er gået bort.

OFFENTLIGE MØDER PÅ SKOLEN:

Mandag d. 1. marts (fastelavnsmandag) kl. 19,30: Flensted-Jensen holder rejseforedrag og viser sin farvefilm: Flik-flak gennem Amerika. Entré: voksne 2 kr., børn 1 kr.

Onsdag d. 10. marts: D.M.S.s kredsforbundsmøde. Kl. 16 taler missionær C. Bindslev, Indien. Kl. 19,30 foredrag af missionær, frk. Karen Olsen, Arabien, og der vises filmen: „På forpost“.

Mandag d. 15. marts kl. 20: Foredrag af biskop Gudmund Schiøler, Roskilde.

Vinterholdet 1953-54

1. Amby, Nora, Floulev.
2. Andersen, Anna Dybdahl, Øster Tørslev.
3. Andersen, Karen Hyldahl, Øster Tørslev.
4. Andersen, Solveig, Karrebæksminde.
5. Andersen, Kirsten, Rubjerg.
6. Andersen, Tove, Hvorupgård.
7. Balle, Minna, Laven.
8. Bang, Grethe, Ålborg.
9. Benjaminsen, Sonja, Nr. Lem.
10. Bertelsen, Bente, Haderslev.
11. Bligaard, Kirsten Riis, Grønning.
12. Bom, Rikke, Thurø.
13. Bruckner, Anita, Kbhvn.
14. Bundgaard, Anna, Barslev.
15. Christensen, Anni, Løkken.
16. Christensen, Birgit, Skævebro.
17. Christensen, Britta, Støvring.
18. Christensen, Ellen Esgaard, Rårup.
19. Christensen, Else, Tinglev.
20. Christensen, Inger, Fauerbjerg.
21. Christensen, Inger Sloth, Varde.
22. Christensen, Karen, Frøbjerg.
23. Christensen, Lydia, Lendum.
24. Christiansen, Lissy, Århus.
25. Christiansen, Karen Margrethe, Korsør.
26. Christophersen, Grete, Horsens.
27. Damborg, Rita, Nykøbing S.
28. Eiskjær, Eivy, Brodal.
29. Estrup, Susan, København.
30. Foged, Ingrid, Thorsager.
31. Foged, Ruth, Thorsager.
32. Frederiksen, Alice, Odense.
33. Grøntved, Margit, Stenlille.
34. Hansen, Birgit Mulvad, København.
35. Hansen, Birthe Søndergaard, Otterup.
36. Hansen, Birthe Svane, København.
37. Hansen, Hanne Nedergaard, Kåstrup.
38. Hansen, Karen, Dronninglund.
39. Huusmann, Gerda, Esbjerg.
40. Jakobsen, Inge, Overvinge.
41. Jakobsen, Sanni Klausholt, Skringstrup.
42. Jensen, Brita, Kalundborg.
43. Jensen, Elisabeth, Bisserup.
44. Jensen, Elna Overgaard, Toustrup.
45. Jensen, Else, Fladbro.
46. Jensen, Gerda, Aulum.
47. Jensen, Erna, Guldager.
48. Jensen, Tove Bredahl, Ålborg.
49. Jepsen, Edith, Ølgod.
50. Jørgensen, Inge Skovgaard, Knudsker.
51. Jørgensen, Kathrine, Sjellerup, Als.
52. Klyhn, Rita, Nordborg, Als.
53. Knudsen, Lillian, Slagelse.
54. Knudsen, Meta, Styding.
55. Kvist-Jensen, Rita, Skagen.
56. Kristoffersen, Ingrid, Gern.
57. Lambek, Inger, Højen.
58. Larsen, Elva, København.
59. Larsen, Gerda, Lørslev.
60. Lassen, Waltraut, Flensborg.
61. Leth, Kirsten Bloch, Århus.
62. Lund, Anna Marie, Vejle.

63. Lüthje, Kirsten, København.	80. Poulsen, Gudrun, Gudum.
64. Madsen, Grethe, Hundborg.	81. Puck, Ane-Mette, Yderby.
65. Mortensen, Anna, Ejsing.	82. Rasmussen, Inger Bøje,
Funder.
66. Mortensen, Emilie, Kerteminde.	83. Rasmussen, Ruth, Ry.
67. Nielsen, Birthe, Alestrup.	84. Sevelsted, Ruth, Hindborg.
68. Nielsen, Esther, Volstrup.	85. Skov, Britta, Åbyhøj.
69. Nielsen, Ester, København.	86. Sørensen, Grethe, Århus.
70. Nielsen, Inge, Skærshale.	87. Sørensen, Irene, Tørsbøl.
71. Nielsen, Jytte, Niløse.	88. Sørensen, Krista, Esbjerg.
72. Nielsen, Kirstine, Horsens.	89. Thisted, Birgit, København.
73. Pedersen, Edith, Lejrskov.	90. Thomsen, Vera Møller,
Vonge.
74. Pedersen, Grethe, Nekse.	91. Thorhauge, Inger, Ålborg.
75. Pedersen, Irene Østergaard,
Holstebro.	92. Toft, Edith Bang, Gettrup.
76. Pedersen, Martha, Skals.	93. Vilhelmsen, Margrethe,
Ydby.
77. Pedersen, Signe Kjærgaard,
Tvis.	94. Wulff, Hanne, Hellebæk.
78. Pedersen, Else Brøndum,
Glud.	95. Øster, Mary Jensen, Skring-
strup.
79. Post, Britta, Starup.	96. Østergaard, Ruth, Hinge.

Altså har vi på skolen i vinter 11 sjællændere, 8 københavnere, 4 fynboer, 2 bornholmere, 7 sønderjyder (heraf 1 fra Sydslesvig) og — 64 norrøjyder. 30 har deres hjem i købstæder, resten i landkommuner.

Til vore tidligere elever fra Sydslesvig

På forskellig måde er der i de sidste år gjort forsøg på i Sydslesvig at samle større eller mindre kredse af de unge, der har været på højskoler eller andre lignende skoler i Danmark. I den hensigt at føre disse forsøg videre på et bredt grundlag har vi nu fra Sydslesvigs danske Ungdomsforeninger og Jaruplund højskole modtaget et forslag om afholdelse af et årligt sydslesvigsk elevstævne på Jaruplund.

Det går i korthed ud på følgende:

Ligesom alle, der i Danmark fra deres skole får tilsendt et elevblad månedligt eller et årsskrift, betaler derfor en gang om året, kan det også synes rimeligt, at tidligere elever fra Sydslesvig kommer til at give en slags betaling for deres skoles blade eller årsskrift. Forslagsstillerne mener ikke, at 2 DM er for meget. Vi sender som hidtil de nævnte skrifter gratis til jer, og det er ikke os, der skal have pengene. Dem beder man om, at i hver især vil indbetale til Jaruplund højskole, postcheckkonto Hamburg 239.31, Post

Jarplundfeld, Krs. Flensburg-Land. På Jaruplund føres indbetalingerne i særligt regnskab med navnefortegnelse. Ved hjælp af de på den måde indkomne penge skulle der skabes et økonomisk grundlag for afholdelsen af Det sydslesvigske elevstævne på Jaruplund højskole den anden søndag i september, første gang søndag den 12. september 1954. Til stævnet vil der blive indbudt talere og gæster fra skolerne i Danmark under hensyntagen til, hvilke skolers tidligere sydslesvigske elever, der vil være med og i forvejen indbetaler deres 2 DM. Indbetaling betragtes altså som indmeldelse, og I må derfor også anføre jeres skoles navn på indbetalingskortet og jeres elevårgang. For de 2 DM får I under elevstævnet et hovedmåltid og eftermiddagskaffen gratis! Mødets program vil I kunne se i Treklungen, Flensborg Avis og Südschleswigsche Heimatzeitung 1—2 uger før mødedagen. Befordringen til Jaruplund må I sørge for selv. Måske kan I finde nogen at slå jer sammen med, som gamle elever gør det her i Danmark, når de skal til elevmøder.

Vi giver her fra skolen denne plan vor varmeste tilslutning og håber, at I vil gøre brug af en så god lejlighed til at mødes med kendte og ukendte jævnaldrende og med forstandere og lærere fra skoler i Danmark. Vi synes, at det er en rigtig tanke, der her har fået form, og vi ønsker, at forsøget på at kalde sammen til sydslesvigske elevstævne må falde sådan ud, at det bliver en gentagelse værd.

Boghjørnet

K. E. Skydsgaard: **Krisendom og menneskelighed.**

Nyt nordisk Forlag. København 1953.

Pris: 10,75 kr.

„Man når ikke Himlen ved at flygte fra jorden“, kunne passende anvendes som overskrift over denne anmeldelse, som redaktøren har bedt mig skrive i anledning af, at professor Skydsgaards ovennævnte bog, som udkom i 1949, nu er udkommet i 2. oplag. Den er nemlig i usædvanlig grad en hjælp til at besinde sig på, at den kristne tro aldrig kan nøjes med at være noget „indre“ og „åndeligt“, men altid må være „en tro med hænderne“, som det hedder i bogens første afhandling: Troens realisme.

Når jeg skal følge henstillingen og vurdere bogen, må jeg sige, at det er med denne bog som med et godt budskab: den, der trænger til at høre det, vil vide at skønne på det. „Kristendom og menneskelighed“ er en håndsrækning til den, der bakser med problemer som: tro og tanke, dogme og liv, Øst-Vest; men den er først og fremmest frigørende og igangsættende for den, der — træt af andres og egne store ord — træt af facade og selvkredsen — trænger til at

blive sendt ud, hvor det drejer sig om „de andre“. Bogen er ikke let læst, men den er klar i form som i indhold; det lønner sig at arbejde med den.

Lilly Frederiksen.

Fra elev- og vennekredsen

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS I ARHUS

havde møde d. 5. ds. med forst. som taler. Også en lille flok „gamle“ Fårevejle-elever var til stede — det var dejligt at træffe jer! Næste møde bliver fredag d. 5. marts — stadig på KFUM, Klostergade 37, kl. 20,15. Lærer L. Christensen, Tommerup højskole, taler: „Kristenlivets kamp“.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

mødes i Hjallerup missionshus lørdag d. 13. marts kl. 20. Forstander M. Linderoth, Sommersted ungdomskole, taler: „Hvad er livet værd?“

FÅREVEJLEKREDSEN I KØBENHAVN

har berammet sit næste møde til fredag d. 21. maj på KFUK, St. Kannikestræde. Notér allerede nu dagen!

EFTERLYSNING:

Ved læsning i tidligere årgange af „Sølvsnoren“ erfares det, at der i hvert fald har eksisteret Fårevejle-kredse rundt om i landet, og at de har haft vellykkede sammenkomster. Mon de stadig er til? eller er de bortgået i nedtrykt sindstilstand? Under alle omstændigheder efterlyses de. Lever de (Bornholms- og Københavns-kredsen lever, véd vi), vil vi gerne bringe bud derom her i bladet. Er de i dvale, kunne de måske vågne igen; det var dog forsøg værd.

ADRESSEFORANDRINGER:

1948: Frk. Lilly Christensen, Moeskær, Uggelhuse.

1948: Mary Jespersen, Mary Dyrberg, Sneftrup pr. Ilskov.

Ludvig Petersen, Vallekilde, Hørve.

1951—52: Karen Elise Møller, amtssygehuset, Tarm.

„ Grete Christensen, De gamles by, København NV.

„ Johanne Sørensen, Nørre hospital, København N.

1952: Martha Thomsen, Vantmose, Ø. Vrå.

„ Inge Merete Kaas, Hultmansvej 2, Hellerup.

TIL BEDEVÆRELSET

er modtaget gaver fra Marie Søndergaard, Sønderslev, kordegn Jens Christensen, Skagen, og mrk. L., Bjert.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.

Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

44. årg.

Marts-april 1954

Nr. 3-4

Den tomme gravs evangelium

Af forstander, pastor K. Robert Hansen

De stirrede ind i Jesu grav og fandt til deres forfærdelse, at den *var tom*. Det gjorde de tre kvinder, som hin søndag morgen vandrede ud i Josef af Arimatæas have. Men en engel sagde til dem: »Bliv ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazareth, den korsfæstede; han er opstanden, han er ikke her; se, dér er stedet, hvor de lagde ham« — og med disse ord forkyndte han dem den *tomme gravs evangelium*. Det var den første påskegudstjeneste i al sin enkelthed og storhed.

Meget har forandret sig siden da. Vi er blandt andet blevet flere end tre, der i kærlighed til Jesus søger ud i Josef af Arimatæas have på påskemorgen. Tusinder og atter tusinder, hele den kristne menighed på jord, vil gå den samme gang. Men budskabet er det samme som dengang: det er den tomme gravs evangelium, som forkyndes:

Kristus, den korsfæstede, er opstanden fra de døde — *gravnen*, man lagde ham i, *er tom*.

Og lad os nu allerførst gøre os det fuldstændig klart, at *hvis ikke Jesu grav var blevet tom, så havde alt været tomt.*

Hans ord havde været tomme — ja, og alle Guds løfter havde blot været tomme lyde. Og så havde dermed også *vor tro* og *vort håb* været tom — og alt i *menigheden*: dåb og forkyndelse, nadver og bøn tomme ceremonier.

Og *korset* tomt — i hvert fald havde vi ikke haft nogen frelser og forsoner at klynge os til, kun en martyr at beundre.

Ja, *himlen* havde været tom — så var der ingen levende Gud. Og *verden* havde dermed været tom — tom for alle andre muligheder end sine egne iboende, d. v. s. at ødelægge sig selv. Og *historien* havde været tom — alle dens linjer ville føre ud i det tomme rum. Og *livet* havde været tomt — et menneskeliv den tommeste tomme affære og den forfærdeligste tragedie, man kunne forestille sig. »Lad længes, lad grædes med evighedens savn — det er kun en stofhob, en dåd og et navn«.

Alt havde været tomt — kun eet havde været fyldt: døden og graven — fyldt med rædsel.

Men nu er Jesus opstået fra de døde og hans grav er tom, og det betyder, at *hans ord ikke er tomme* — nej, de er fyldt med sandhed og liv fra sandhedens og livets Gud — ikke eet af dem skal falde dødt til jorden — »Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ikke forgå« — de er til at stole på og lade sig bære af.

Og *himlen er ikke tom* — Gud lever og er på tronen — og han lader ikke sine hellige se forrådnelse eller sin søn blive forkrænkelsens bytte for stedse. Og *verden* og *historien* er derfor heller ikke tom — Gud lever og handler og griber ind. Og *livet* er trods alt ikke tomt — det er til at leve; der er mening i det; det er trods gåder og grave værd at leve; det har fået indhold; der er noget at leve for — han, Jesus er jo hos os og vores herre. »Nu med døden under fod *frydes* vi ved livet«, skal vi nu synge efter den nye salmebog (Aastrup).

Og *vor tro og vort håb er ikke tomt* — når det da er tro og håb til *ham*, hvis grav blev tom — men fyldt med levende virkelighed fra ham, til hvem vi både over det nyfødte barn og henover graven siger: »Lovet være Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde!« (1. Pet. 1, 3).

Og den tomme grav forkynder os dernæst, at *Jesus er legemligt opstanden* — det er ikke bare noget »åndeligt«, sjæleligt, psykologisk, en foreteelse i hjernen eller i åndeverdenen, det, som foregik i Josef af Arimatæas have — men graven var tom! det er noget virkeligt, håndgribeligt, Jesus er virkeligt opstanden — han er *legemligt* opstanden.

Axel Hou: Sejren

Og når Jesus siger: »Jeg er opstandelsen og livet; hver, som tror på mig, skal leve, om han end dør«, så véd vi nu i kraft af den tomme grav, at der er tale om en *virkelig* opstandelse, også en *legemlig* opstandelse — det er et løfte om oprejsning for det *hele menneske* både til legeme og sjæl. Det er jo det hele menneske, som er faldet i synd og derfor er under dom — både legeme og sjæl. Det er også det hele menneske, både

sjæl og legeme, der nu for Jesu tomme gravs skyld er under naade og forjættelse om oprejsning. *Og vi kan jo ikke nøjes med mindre*; vi er både sjæl og legeme; det er vi, når vi tænker på os selv, og når vi er i tankerne hos dem, vi elskede.

Gud ske tak! »*Sejren over døden er fuldstændig*; graven er tom; end ikke den sidste rest beholdt døden af sit bytte« (Høgsbro). *Også vore grave skal blive tomme*, om vi er døde i troen på ham, hvis grav blev tom; man skal kunne pege også på vore grave derude og sige med lige så stor sandhed: »Han, hun er ikke her — de er opstandne — se stedet, hvor de lå — her er tomt, slet intet, ikke den mindste rest, er blevet tilbage som dødens bytte«. Jo, vi tror på en virkelig opstandelse, på kødets opstandelse, for Kristus er opstanden — hans grav er tom.

Men der er jo grave også andre steder end på kirkegården. Hvor mange grave vandrer vi ikke imellem også, når vi går iblandt de levende! *hvor mange hjerter iblandt os er i virkeligheden ikke grave, som gemmer på død i en eller fom: død tro, dødt håb, sorg og savn, angst og fortvivlelse, tvivl og vantro, skyld og skam og skjult liggen under for det onde — ja, der er hjerter iblandt os, som i den grad er grave, at det stinker fra dem med spot, eder og forbandelser og skamløst liv, rådden tale og menneskeliv i opløsning. Og hvor mange hjem er ikke grave, hvor løfterne, kærligheden og troskaben ligger død og begravet, og der er koldt som i et gravkammer.*

Men han, hvis grav blev tom påskemorgen og engang skal tømme alle sines grave ude på kirkegården, skulle han ikke formå at tømme sådanne grave! Jeg tror, han både kan og vil det. Han både kan og vil bane sig vej til dem, vælte de tunge sten, der som oftest ligger for dem, og rydde dem for alt det kolde og døde og i stedet fylde dem med liv, lys, varme og sejr, med levende tro og tillid, levende trøst og håb. Lad os dog bede ham gøre det, ja holde vore hjerter og hjem hen til den opstandne også i denne påske, at han kan gøre sin påskegerning i dem: tømme dem for al deres død og fylde dem med liv fra sig!

Og hver gang, det sker, er det opstandelsens kræfter fra påskemorgen, der rører sig — den tomme gravs under og tegn, der sker. Hjerter tømte for vantro og fyldte med levende tro på Jesus, den opstandne, er levende varsler om tømte grave ude på kirkegården engang — levende varsler om, at engang i sin time skal Herren vide at tømme den grav herude, hvori et sådant troende hjerte lægges til hvile, for Kristus er opstanden — hans grav blev tom.

Så har vi da hørt den tomme gravs evangelium. Det fyldte de tre kvinder med forfærdelse — men siden, da de ret forstod det, fyldte det dem med en usigelige glæde. Og det var også dets mening i denne påske.

Fra skolen

SA GIK DEN VINTER. Dog — endnu tager vinter og forår livtag; der kæmpes både derude — og derinde? Men sådan skal det være. Er det livtag kommet igang, er det ved at lykkes; kampen i sig selv er løfte om sejr: det skal blive forår, sommer og høst.

Og nu skal jeg nok vare mig — jeg er jo før kommet galt afsted — men vi har haft intet mindre end en velsignet vinter, som vi takker Gud og vore nu bortdragne vinterelever for. I det ydre, altså hvad undervisning og „arrangementer“ angår, har den vel ikke adskilt sig meget fra tidligere — og dog var det nyt, fordi det var nye elever, nye mennesker, nye „modtagere“, nye muligheder — og så Guds velsignelse, der altid er ny og gør alting nyt.

Og hvad skal jeg så fortælle fra denne sidste måned?

Om „opløbet“? D. v. s. hvordan vi lige til sidste minut arbejdede med stoffet og også prøvede at afrunde, hvad vi havde lært. Jeg var rent ud imponeret ved overværelsen af en repetitionstime, hvor fem elever hver holdt et 10 minutters foredrag så spækket med anatomi, fysik, kemi, bakteriologi og andre lærde materier, at jeg følte mig hensat til de medicinske studenters auditorium paa Rigshospitalet.

Eller om de mange „aftener“ af forskellig art? Gymnastikpædagogen Flensted-Jensen gav os en af den bedste slags med sin pragtfulde rejsefilm og sine gode ord til os til sidst fastelavnsmandag. — Dansk Skolescenes opførelse af John Patricks „Seks kammerater“ den 4. marts var heller ikke ilde og uden belæring. — Og D. M. S.s kredsforbund, der holdt sit forårsmøde her på skolen den 10. marts, gav os også en udbytterig dag. At mødes med dem, som rejste ud i vort sted, giver altid noget; og når det så drejer sig om en mand, der som missionær C. Bindslev har haft sin livsgerning i Indien en hel menneskealder, og om en kvinde, der kan tale hedningemissionens sag med en sådan glød som missionær frk. Karen Olsen, bliver det en oplevelse og et kald. Missionær Bindslev fængslede os med sin tale om den indiske kirke som en både bedende, bekendende, arbejdende, forventende og lidende kirke. Frk. Karen Olsen tog os bogstavelig talt med til sin væveskole i Aden og lod os se ind i den arabiske kvindeverden.

Og så har vi haft „bispevisitats“. Har man en præst til forstander, og han betragter højskolens gerning som en kirkelig funktion, må man virkelig „finde sig i“ den slags. Det var med glæde, at vi mandag den 15. marts bød Roskilde stifts nye biskop, Gudmund Schiøler velkommen på Fårevejle Højskole. Om eftermiddagen samlede en kreds af egens præster til konvent, og om aftenen talte biskoppen ved vinterens sidste offentlige møde. Det var en fastetale om de to typer af krucifix. Det gotiske krucifix er en fremstilling af Kristus som den lidende. Det bæ-

rer præg af og har til hensigt at tilskynde os til at tænke på Jesu pine. Korsfæstelsen var romernes rå og brutale måde at henrette slaver på (jfr. Nis Petersens skildring i „Sandalmagernes gade“). Korset afslører dog ikke alene, hvordan romerne var, men hvad der bor i mennesket som sådan: en afgrund af ondskab. Det romanske krucifix fremstiller derimod Kristus som den over al ondskaben sejrrende konge. Kristus har ikke længere tornekrone, men kongekrone på hovedet; han er ikke naglet til korset, men med udbredte arme står han foran sit kors som en konge, der efter vunden sejr træder frem for sit folk. Sejrskrucifixet forkynder os altså, hvad han ville: ikke bare afsløre os menneskers ondskab og Gud-fjendskhed, men gennemføre „Guds store gerninger“: rydde syndens og dødens hindringer til side, sejre og frelse. Her er det Gud, der gør gerningen, Gud, der sejrer for os. Det romanske krucifix' udbredte arme betyder, at der er åbnet os adgang til denne sejr; den tilbydes os i nåde, d. v. s. gratis. Eet må vi derfor være optaget af nu i fastetiden og altid: undrende at takke og kæmpende at tage imod hans sejr. — Efter kaffen sang et i dagens anledning oprettet elevkor, og forstanderen sluttede med andagt og tak til dem fra sognet og egnen, som havde fulgt vinterens møder.

I marts måned har vi også afsluttet en række filmsaftener arrangeret af bibliotekar Erling Nielsen, Holbæk. Det var en række faglige film — en række demonstrationer af det i undervisningstimerne gennemgåede stof, en fortræffelig måde at få stoffet ind både gennem øre og øje. Eleverne opfordredes til at „anmelde“ filmene kritisk, og bibliotekar Nielsen havde udsat en præmie for den bedste „kritik“. Præmien blev vundet af Lillian Knudsen.

Ind imellem det „seriøse“ og faglige har vi også haft nogle fornøjelige aftener, hvor vi slappede af både med „Aprilsnarrene“, „Nej“, „Sparekassen“ og „Genboerne“, kulminerende i et gevaldigt pølsegilde.

For det alt sammen satte vi så punktum ved afskedsfesten den 26. marts. Hvordan stemningen var ved den lejlighed, ved på forhånd alle gamle elever; det er noget med at knibe sig selv i armen og spørge: „Er det virkelig sandt, at vi skal skilles?“ Efter forstanderens afskedstale og kaffen tolkede Birthe Nielsen på den smukkeste måde sin og sine kammeraters tak til skolen for den forløbne vinter. Både Susan Estrup og Eivy Eiskjær havde skrevet fornøjelige og gode sange, og holdet overrakte skolen et gavekort til „Den permanente Udstilling for dansk Kunsthåndværk“ til indkøb af lysestager til brug ved de kommende advents- og andre festaftener. Det sidste ord havde frk. Frederiksen, som i sin aftenandagt mindede os om, at vi i vor dåb er mærket med Kristi tegn til et vidnesbyrd om, at vi skal tilhøre ham, og at ingen og intet må have lov til at viske dette tegn ud. Efter frk. Frederiksens tale faldt det naturligt, at vi som afslutning på alt,

hvad vi havde delt med hinanden i vinterens løb, sammen bekendte vor dåbspagt. — Allerede samme aften drog det første hold af sted for at nå Ålborg- og Århusbådene i København. Vi tilbageblevne „krøb sammen“ om klaveret i foredragssalen for endnu en gang at synge vinterens sange med hinanden.

I forstanderhjemmet venter vi vor mor hjem hver dag. Forhåbentlig bliver det inden søndag, hvor Niels og Margrete konfirmeres. I dag — den 31. marts — er det 6 uger siden, mor blev indlagt på Finsensinstituttet i København. Lange og drøje har de været; men så meget des større bliver glæden, når vi snart har hende hjemme igen. Vi har savnet mor meget — og uden den ualmindelig fine stab af flinke og dygtige piger i køkken og stuer med R u t h T h o m s e n i spidsen havde det heller aldrig gået.

Ingen vil vist fortænke redaktøren i, at dette afsnit ender med en tak til vintereleverne — for samarbejde, samtaler, samvær og alt andet godt, vi har delt med hinanden. Her på skolen slipper vi jer ikke så hurtigt af vore tanker. Og hvad mere og bedre er: H a n har selv sagt: „Jeg vil ingenlunde slippe dig og ingenlunde forlade dig“ (Hebr. 13,5).

Finsensinstituttet, den 31. marts 1954.

KÆRE VINTERELEVER

Desværre har jeg måttet „svigte“ jer i den sidste halvanden måned — end ikke til afslutningen nåede jeg hjem. Men tag på denne måde imod min tak for al jeres venlighed imod mig! Tak for hvert et smil og venligt ord, når vi „løb på hinanden“ derhjemme! Tak til alle, som smuttede ind til mig for at få en snak! Og tak for de hilsener — både mundtlige og synlige — I har sendt m g her på „Finsen“! Ikke mindst for den sidste nu i anledning af jeres afrejse. Det har altsammen gjort mig godt.

Og så ved jeg iøvrigt nu efter 6 ugers ophold på et sygehus mere om, hvor betydningsfuldt det er, når disse fire ting forenes hos den samme sygeplejerske: faglig dygtighed — menneskelig takt og forståelse — hjertets renhed og bekendende kristentro. Herren velsigne og bevare jer og hjælpe jer et stykke frem ad denne vej hver dag!

Jeres hengivne

Mette Kirstine Hansen.

OFFENTLIGT MØDE PÅ SKOLEN

Onsdag den 12. maj byder vi det nye elevhold velkommen ved et offentligt møde, hvor sognepræst E d v a r d M a d s e n, Bregninge, taler. — Alle skolens venner i sognet og på egnen er hjertelig velkomne.

Fra elev- og vennekredsen

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS, ARHUS,

holder møde på KFUM, Klostergade 37, fredag d. 7. maj kl. 20,15, hvor højskolelærer H. Lindskov Rasmussen, Nr. Nissum, taler: „Hvorfor svandt den store glæde så hurtigt?“. — Frit samvær og kaffebord.

Alle er velkomne.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

samles i Hjallerup missionshus lørdag den 24. april kl. 20. Pakkefest: Taler: Højskoleforstander, pastor Johs. Magelund, Haslev udvidede højskole. Emne: „Bibelen — den vestlige verdens kulturgrundlag“.

FAREVEJLEKREDSEN I KØBENHAVN.

Vi minder om mødet på KFUK, St. Kannikestræde, fredag den 21. maj.

FAREVEJLEKREDSEN PÅ BORNHOLM

afholder festligt samvær søndag d. 15. april kl. 14.30 på „Emaus“ i Rønne. Alle tidligere elever med familie er velkomne.

KASSEREREN GLÆDER SIG

i denne tid over hvert et håndslag i form af indbetalinger af kontering til elevforeningen, men ser med lidt bekymring på de opkrævninger, som kommer tilbage uindløste, f. eks. med betegnelsen: „Kan ikke besørges, fordi adressaten er flyttet; ny adresse kendes ikke“. For det betyder jo, at også bladet måske igennem et stykke tid er gået forkert og dermed til spilde. Ak, ja! Et lille brev-kort kunne jo have sparet „Mikkel“ for disse bekymringer og foreningen for unødige udgifter. Vi minder om, at elevforeningens giro nr. er 8701.

BRYLLUP

Frøken Irene Jørgensen, Sdr. Bjert, som var elev her på skolen sommeren 1951, vies fredag den 30. april til landmand Erik Petersen. Forstanderen vier dem i Sdr. Bjert kirke, og festen står i brudens hjem i Bjert. De nygifte får deres hjem i Binderup pr. Dalager. Vi ønsker til lykke.

Bladet modtager med glæde lignende „familiemeddelelser“, hvorved det i højere grad opfylder sin mission som bindeled mellem gamle elever.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.
 Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
 Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

44. årg.

Maj 1954

Nr. 5

Vogt jer for de falske profeter!

Ved velkomstmødet for sommerholdet d. 12. maj talte pastor Edv. Madsen. Her refererer vi hovedpunkterne i det vægtige foredrag.

Af sognepræst EDVARD MADSEN, Bregninge

Der er nok ingen her, der forundrer sig, naar jeg begynder med at nævne et *bibelord* (Mt. 7.15). Og dog er det sådan, at det af mange mennesker føles som noget underligt — bibelordet kommer dem ikke ved; det siger dem ikke noget om det menneskeliv, de skal leve her på jorden; det er ord og toner fra en fremmed verden. Vi husker måske Grundtvigs digt om Mester Ole Vind, der skulle stå til regnskab for den prædiken, som hoffolkene var blevet så forbitrede over. Kongen spurgte, hvad det dog var, han havde prædiket om, og præsten svarede:

»Om hvad der i min bibel står,
om hvad der sker på jorden.«

Når vi begynder med et bibelord, betyder det ikke en flugt fra hverdagens barske virkelighed over i en blodløs og uvirkelig søndagsverden, men at vi prøver at lade lyset fra evangeliet skinne ind i vor timelige verden. Vi påstår endda, at det er den ene *virkelighedstro* tale, den om »hvad der i min bibel står.«

Det er ligeledes en uomtvistelig kendsgerning, at vi lytter helst til de *falske røster*, netop fordi de så ofte betyder en *flugt fra virkeligheden*. Når man skal samle fuldt hus, sender man bud efter en hypnotisør med et velklingende navn. Og nu kan det jo måske være meget uskyldigt at more sig over den slags; men desværre er der noget symptomatisk i det: vi søger helst flugten fra virkeligheden. Og det bliver for alvor skæbnesvangert, når det drejer sig om det, der giver vort liv grundlag, retning og mål; og det gør det i de falske profeters forkyndelse.

De falske profeter forkynder en falsk tro.

Ja, strengt taget forkynder de, at *vi ikke behøver nogen tro*. Når man her på skolen arbejder på i alt fald to linier, der er nøje knyttet sammen efter kristen tankegang: at give eleverne en faglig dygtiggørelse og samtidig et åbent sind for åndelige og kristelige værdier, så er der røster i dag i Danmark, som protesterer og siger: vi behøver ingen tro, for der er kun, hvad vi kan tage og føle på; det er det frie, stærke menneskes kendetegn, at det behøver ingen tro.

Men det er falsk tale, for man kan ikke leve uden tro. Der er mennesker, der siger, at videnskaben har gjort det umuligt for dem at tro, f. eks. at Gud har skabt verden. Men det betyder jo blot, at de har fået en anden tro; nu tror de på videnskabens i høj grad foreløbige resultater.

Nej, uden tro kan man ikke leve. Fornægter jeg bibelens Gud, får jeg andre guder i stedet. Kvitterer jeg den kristne tro, får jeg en anden tro i stedet. Fornægter jeg kirkens dogmer, får jeg andre dogmer i stedet. Det kan også gå sådan, at det bliver overtroen, der kommer i troens sted. Hvad mener De om de mange spåkoner og den stærke søgning til dem? Eller om dette: »Indsend 2 kr., og vi læser Deres skæbne i stjernerne!« Det er overtroen, der går ind, hvor troen går ud.

Eller også siger de falske profeter: *Enhver bliver salig i sin tro*. Man indrømmer altså, at vi må have en tro, for ellers smuldrer alting for os; men enhver tro er lige god. Vi møder det blandt Østens religiøse folk; man sætter Jesus ind i rækken af deres egne guder. Og under vore himmelstrøg bilder de falske profeter mange ind, at det ikke er så vigtigt, hvad og hvem vi tror på, blot vi tror varmt, stærkt og inderligt.

Og endelig forkynder de falske profeter en tro, hvor der ikke tales om synd og skyld. Det, som er vort menneskelivs hårde uafrystelige kendsgerninger: synd og skyld, vil vor tids falske røster gøre uvirkeligt for os. Derfor er der heller ikke brug for en forkyndelse af Jesus som frelser og forsoner, som Gudslammet, der bar alverdens synd og skyld. Og så er der ingen hjælp for det menneske, der kender netop synd og skyld som hårde realiteter i sin tilværelse; så er det ladet alene, overladt til fortvivlelsen.

De falske profeter forkynder en falsk moral.

Vi behøver ingen moral, siger de; vi er vore egne; vi skal ikke stå nogen til regnskab for vort liv; vi gør, hvad vi har lyst til; vi gør, hvad vore drifter og vor natur byder os — en forkyndelse, der bærer bitre frugter.

Vi skulle have let ved at høre, at det er falsk tale. Vi er ikke i tvivl om, at vi behøver en moral, en rettesnor for vore handlinger; ellers ender alt i kaos og opløsning. Rigtigt nok, siger de falske profeter; men *moralen står ikke fast*; den er jo forskellig fra sted til sted, fra tid til tid og fra menneske til menneske. *Guds gamle 10 bud er forældede*, siger de, og gælder ikke mere. »Du må ikke misbruge Herren din Guds navn!« »Åh, Herregud da«, siger mennesker, »sådan et lille sgu betyder da ikke noget«. Jo, det betyder, at man har lyttet til de falske røster, at Guds navn = Gud selv ikke betyder noget for dem. — »Kom hviledagen i hu, at du holder den hellig!« Det er jo aktuelt for tiden. Det er rigtigt, at man ikke ved lovbud kan tvinge folk til at holde søndagen hellig; men vi kan da forsøge at sige til mennesker, at det hævner sig frygteligt at »ringeagte Guds ord og prædiken« (Luther), og at det vil være til ubodelig skade for vort folk, om vi ikke kan holde søndag. — »Ær din fader og din moder!« Her tilspidser den psykologiske og pædagogiske debat sig i disse år. En psykologi, der bliver til religion, og en pædagogik, der drager konsekvensen af en sådan religion, kan blive skæbnesvanger for den opvoksende slægt: der vokser en slægt op, der aldrig får lært at lyde, aldrig får lært at bøje sig for faders og moders bud som højeste autoritet, og som derfor heller ikke får nogen forudsætning for at forstå, at Guds bud skal adlydes som nødvendige færdselsregler, Guds hegn og værn om vort liv.

Om man dog kunne sige det ikke mindst til unge, så det blev hørt: *vogt jer for de falske profeter! Det er fristende at lytte til dem; men det er farligt; det er livet, det gælder, såvel for et folk, som for det enkelte menneske.*

De falske profeter forkynder et falsk håb.

Der er ikke noget efter døden, siger de. Derfor skal vor forventning ikke rettes mod en kommende himmel, men det er her på jorden, vi skal skabe paradiset. Vi tror på *udvikling* og fremskridt og på fornuftens endelige sejr.

Eller røsterne lyder lidt mere forsigtigt: *vi ved intet som helst om det på den anden side døden*; perspektivet over vort liv rækker ikke længere end til kirkegården.

Sådan taler de falske profeter, de forkynder en falsk tro, en falsk moral og et falsk håb.

Men hvad kan der så siges positivt om disse ting? Er der nogen, der kan række os en hjælp: give os en tro, der kan bære vort liv, bestemme vore handlinger og give os et håb, der rækker videre end til kirkegården? Ja, der er!

»Om hvad der i min bibel står.«

Og hvad siger så ordet fra Gud om *den rette tro*?

Det siger med et ord af Paulus: *»Troen kommer af det, som høres; og det, som høres, kommer i kraft af Kristi ord«* (Rom. 10, 17). Luk derfor din bibel op, find ind i ordets tanker i stedet for de falske tanker, der råbes op af alle de falske røster! Find din plads i den *menighed*, hvor ordet fra Gud lyder, hvor Gud selv taler til os; så er et famlende og søgende menneske under forjættelse.

En af vore digtere skrev for nogle år siden en bog, som med rette vakte stor opsigt. Han kaldte bogen *»Den skjulte Gud«*. Han drager ud fra storbyens larm og uro for at møde Gud og høre hans røst. Op til det nordlige Jylland rejser han, og derude ved den forblæste kirke ude i klitterne lægger han sig *uden for kirken* i marehalmen for at lytte til blæsten og bølgerens sang og høre, hvad de fortæller om de evige ting. Men han går ikke ind i kirken. Den venter han ingen hjælp fra; dér vil han ikke søge Gud. Hvad skal vi sige hertil? Det er forjættende, når åndelig søgen lever i menneskers sind; men til det søgende menneske skal vi sige: *Den skjulte Gud har åbenbaret sig*. Det budskab lyder nu *i hans kirke* på jorden. Dér må vi hen for at finde Gud og høre hans røst; og Guds røst er altid ordet om *Jesus Kristus*, om ham, der er vejen, sandheden og livet.

Og hvad siger ordet fra Gud ind i vor tids *moraldiskussion*?

Det siger med et ord i en af den gamle pagts salmer: *»At leve Gud nær er min lykke«*. Så er jeg ikke længere min egen, men *Guds ejendom*. Så er min samvittighed rettet ind efter *Guds ord*, ikke efter mine egne tanker om godt og ondt. Så er *Guds bud* højeste myndighed over mit liv — ikke vejspærrin-

ger, men vejledende færdselstavler, hegn og gærde om mit liv. Som barnet er trygt i lydigheden mod sin faders bud, sådan er det *Gudsbarnets lykke og tryghed at leve Gud nær i lydighed.*

Og hvad Herrens ord taler til os om *håbet*, kan siges med en strofe af en sang, der lyder sådan: »*Jeg går til himlen, der er mit hjem.*«. Det kristne håb er ikke tro på udvikling og fremskridt og paradís her på jorden, selv om den kristne frem for nogen vil arbejde på at skabe så gode kår for alle, som det er muligt. Men det er tro på *opstandelsen*. Det ender ikke med døden og kirkegården; der er *evighedsperspektiv* over det kristne menneskeliv. Det går mod den gryende dag. Og skæret fra den gryende dag kaster sit lys over *hele vort liv* her på jorden.

Så vogt jer for de falske profeter! De forkynder en falsk tro, en falsk moral, et falsk håb. *Men lyt til Herrens ord om Jesus Kristus i vor bibel!* Det viser vej ind i troens verden, det giver hjælp til at leve Gud nær efter hans bud og evighedshåb over vort liv her på jorden.

Fra skolen

Så blev det sommer! Den 3. maj ankom 97 „sommerpiger“, og d. 10. sprang bogen ud — hvad kan man så ønske sig mere i retning af sommer på en højskole! 97 er egentlig for mange; men hvor er det vanskeligt at sige nej! og det måtte vi dog til.

Modtagelsen af det nye elevhold adskilte sig vist ikke meget fra tidligere (tænk, det var det 6. — sjette — hold, vi tog imod!): Kl. 16 på stationen efter københavnere og bornholmere m. fl.; kl. 17 ruller rutebilen fra Kalundborg med nordjyderne ind i gården; middagsmad i første omgang; kl. 19 er rutebilen der fra Korsør ladet med sønderjyder og fynboer og sydsjællændere; middagsmad i anden omgang; kl. 20 samles vi i foredragssalen; sang (ikke særlig festlig, for endnu er vi jo lidt betænkelige ved situationen); forst. byder velkommen; sang igen (lidt friere?); kaffe i spisesalen, aften-sang, aftenbøn — og så på hovedet i seng; første nat på et fremmed sted — lys på „strategisk vigtige“ strøg o. s. v., o. s. v. Næste formiddag „orienteringsforedrag“, prøver — uha, uha!

Men nu er det overstået; vi er allerede ved at være rystet sammen og i fuld gang med arbejdet og med, hvad vi ellers har at byde på. 5. maj fejredes i foredragssalen. Rækken af hr. Erling Nielsens faglige filmsaftener tog sin begyndelse d. 7. Søndag d. 9. foruden den første festlige søndagskirkefærd, en dejlig travetur til Risebjerg og Bjergene, og „hjem aften“ med hele flokken stoppet sammen i forst.s stuer. Onsdag d. 12. havde vi sommerens første offentlige møde; dejligt mange mennesker og et godt foredrag af skolens gode ven, sognepræst E. d. v. Madsen,

Bregninge. Ved kaffebordet lød der gode velkomstord til det nye elevhold og udtaltes gode ønsker for sommeren af fabrikant V a l d. O l s e n, Tølløse, sognepræst T. M o r s i n g og en tidl. elev, K a j P e d e r s e n, Søndersted. Efter kaffen sang vi forårssange, og hver af lærerne havde et forårsdigt at læse.

At sommerskolen trods dette har haft en lidt vanskelig start, håber vi ikke, at eleverne har mærket for meget til. Næppe havde vi nemlig begyndt, før frk. K a r e n N i e l s e n blev syg, og vi måtte se i øjnene, at hun — hvordan fremtiden end vil forme sig — i hvert fald ikke bliver i stand til at undervise i sommer. I hast måtte det i forvejen udviklede skema laves om og frk. Nielsens timer overtages af den øvrige stab, indtil det lykkes at få en anden instruktions- sygeplejerske. Vi ønsker frk. Nielsen god bedring. Hendes adr. er: Havretoften 32, Lyngby.

I forstanderhjemmet er der glæde; v o r e s m o r kom hjem fra Finsens Institut d. 2. april til Niels og Margretes konfirmationsfest d. 4. — træt af turen, men rask. Det blev en stille, men god fest uden andre gæster end farmor og bedstefar og vore kære venner og medarbejdere, med hvem vi bor under tag og deler både fest- dagens glæder og hverdagens arbejde.

Og sorger — for også de har gæstet os. Skærtorsdag morgen døde frk. Frederiksens fader, maskinmester C. F r e d e r i k s e n, København. Bisættelsen fandt sted 2. påskedag fra Taksigelseskirken. Trods sorgen blev den dag en sand fest, ikke alene fordi den fandt sted midt i en stor menighed, der sagde Gud tak for, hvad den havde modtaget gennem maskinmester Frederiksen, men frem for alt, fordi vi bekræftedes i den „lyksalige lod at leve, hvor døden har mistet sin brod“. Ogsaa her paa skolen har vi grund til at mindes og takke Gud for maskinmester Frederiksen.

En »gammel« elev ønsker det nye hold til lykke

Et eller andet sted i Danmark, d. 3. maj 1954.

Kære sommerelever 1954!

Når I nye elever i dag begynder jeres ophold på skolen, så mindes jeg den dag, da jeg for første gang så den store hvide bygning, som man roligt kan kalde for byens kendingsmærke.

Tankerne vender uvilkårligt tilbage til den tid, der fulgte efter — og jeg kan ikke andet end ønske jer til lykke.

For mig var højskolen et ukendt begreb, og jeg nægter ikke, at det var med en vis portion skepsis, at jeg drog af sted hjemmefra; denne forsvandt dog som dug for solen efter et par dages forløb.

Nu er de skønne dage for mig forbi; man undres stadig over, at fem måneder virkelig kunne gå så hurtigt; ja, vi havde knap fået sagt goddag, før vi måtte tage afsked med hinanden, sådan vil det

også gå jer (vi troede det heller ikke den gang, det blev sagt til os; men vi måtte erkende sandheden deraf den dag, da vi forlod skolen).

Så hvis I vil høre et godt råd fra en af jeres forgængere, så lev med i hvert sekund, I har på skolen! og lad være med blot at være med i ting, der er morsommere (dem er der mange af!). I vil nemlig opdage, at alting har sin betydning i det puslespil, som tilsidst skal ligge foran jer.

Glæd jer over hver dag, I tilbringer der oppe! og husk, at det fælles kammeratskab også afhænger af den enkeltes indsats på dette område!

Så vil jeg ønske, at den tid, der nu er begyndt for jer, må blive fuld af minder, som en dag vil hjælpe jer i mange situationer.

Mine sidste ord til jer vil jeg hente fra en af de sange, som jeg véd, I kommer til at synge mange gange:

„Benyt den dag, der glider hen;
den kommer aldrig mer' igen.“

„Ekselev.“

Offentligt møde på skolen

Det næste offentlige møde bliver denne gang i forbindelse med et kredsstævne, som den nystiftede „storkreds“ for Kirkens Korshær i Holbæk amt er indbudt til at afholde her på skolen onsdag d. 9. juni. Kl. 16 er der foredrag ved sekretær i Kirkens Korshær C. V. Løndorf, København: „Unge piger forsvinder i København“. Og kl. 19,30 vises filmen: „Og sådan gik det“, og sekretær i Kirkens Korshær og „Kristen Hjælp“ C. V. Petersen, Kbh., politibetjent E. Smedegård, Kalundborg, og kordegn S. P. Christensen, Holbæk, fortæller oplevelser fra korshærsarbejdet.

OG SÅ ER DER ELEV- OG SOMMERMØDET 1954.

Det er — som i de sidste år — berammet til den første søndag i juli, altså søndag d. 4. juli. Programmet vil fremkomme i næste nr. af „Sølvsnoren“.

Fra elevkredsen

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS, ARHUS:

Fredag d. 4. juni kl. 20,15: Havefest på børnehjemmet „Nazareth“.

TIL BEDEVÆRELSET

er med tak modtaget gaver fra: Marie Hansen, Jomfrusti 9, Haderslev; stabsofficiant C. O. Christensen og frue, sm. adr.; Judith Nielsen (1911), Alg. 64, Nykøbing Sj.; møde i Hejnsvig missionshus v. forst. 17. febr. 1954, samt fra sygeplejeelev, frk. Birgit Christensen (1953—54), Brønderslev.

EN HILSEN FRA BORNHOLM

Rønne, d. 25. april 1954.

Gamle fårevejleelever er samlet til en hyggelig fest på „Emaus“. Rønne, og sender hermed vore bedste hilsener til skolen og alle „Sølvsnoren“s læsere.

Kirsten Kuhre (1952), Marie Didriksen (1919), Mette Kjær Nielsen (1928), Agnes Kjøller (1927), Alma Pedersen (1932), Ellen Lund (1932), Esther Lund (1935), Gunver Hansen (1930), Inge Skovgård Jørgensen (1953), Sofie Olsen (1930), Karl Olsen (1929—30), Johannes Olsen (1927—28), Andreas Jakobsen (1908—09), Hans Andr. Olsen (1927—28), Marie Holm, født Larsen (1922), Ingeborg Hansen (1927), Karen Andersen, f. Andreassen (1927), Ellen Dam, f. Westh (1911), Marie Rømer (1911), Irene og Vilhelm Koføed-Hansen (lærer 1948—50), Ellen Larsen (1941).

Adresseforandringer

- 1952: Fru Ida Ulstrup, Sixtusvej 6², København S.
 1921: Fru Anna Enevoldsen, Tomsgårdsvej 66 st. th., Kbh. NV.
 1938: Frk. E. Stoltenberg, Sæby skole, Høng.
 1947: Eva Larsen, Lindevang, Faurbjerg, Holbæk.
 1948: Fru Kirsten Krogh Larsen, Lyngvejen, Sædding str., Esbjerg.
 1948—49: Søren Thomsen, Jernbanestationen, Outrup.
 1949: Fru Dagmar Hald, Brandts plantage, Suldrup.
 1949: Sara Christiansen, Nebs mølle, Jystrup Sj.
 1951: Anne Lise Kjeldskov Jensen, Rønshoved børnehjem, Rinkenæs.
 1951: Meta Eggers, Husholdningsskolen, Vejle.
 1931: Ruth Nielsen, Dr. Schadsvej 8, Nykøbing Sj.
 1932—33: Kommunalærer H. Schnell, Stormgade 79, Esbjerg.
 1947: Meta Hammer, Rønneallé 47, Silkeborg.
 1950: Ellen Nielsen, Højvang, Essendrup, Fjellerad.
 — Søster Lilly Nielsen, Amtssygehuset, Århus.
 1951—52: Jytte Pontoppidan, afd. A. I, Marselisborg hospital, Århus.
 1952: Mathilde Munk Nielsen, Lyngby pr. Bedsted, Thy.
 — Ida Larsen, Banegårdsvej 28, Skanderborg.
 1953: Dorte Neye, Sundvænget 40, Hellerup.
 1923: Nina Andersen, Skolegade 15, Tørring.
 1940—41. Lærer Henning Olsen, Blåkilde ungdomsskole, Tarm.
 1942. Grethe Jespersen, Ny Kirkeby 7, Jyderup.
 Knud Vesterdal, Vognserup pr. Sandby.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund.* - Redaktør: *K. Robert Hansen.*
 Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

44. årg.

Juni 1954

Nr. 6

På Gud alene.....

Nedenstående er ord, som er talt ved en aftenandagt på skolen. Frk. Frederiksen talte en aften om „Gud og vores forstand“, en anden om „Gud og vores vilje“; om „Gud og vore følelser“ handler så dette stykke.

Af instruktionssygeplejerske, frk. **Lilly Frederiksen.**

Når vi skal overveje, hvad det er, vi bygger på — hvad det er, vi slår vor lid til i vor ganske almindelige hverdag, må mange af os vist indrømme, at det ikke er til Gud *alene*, vi har sat vor lid, men snarere til så meget andet, der synes at have stor betydning for vort ve og vel. Og blandt de mange skrøbelige og omskiftelige ting, som vi lader få indflydelse på os, synes vore følelser, vore stemninger at være noget af det, vi oftest lader os narre af. Vi lader dem ofte få magten både over vor forstand og over vor vilje. De spiller en kolos-

*Instruktionssygeplejerske
frk. Lilly Frederiksen*

sal rolle for de fleste af os, og deres herredømme over os gør tit megen fortræd både for os selv og for andre. Hvis vi føler os tiltalt, måske betaget, af et menneskes væsen og væremåde, glemmer vi undertiden at bruge vor kritiske sans over for det menneskes meninger og sluger råt, hvad det menneske siger. Omvendt går det, hvis et menneske virker usympatisk på os, så

er hele vor indstilling over for det menneskes gøren og laden alt andet end velvillig, og vi er ofte parat med en hård dom. Men så sker det jo, hvis vi lærer disse mennesker nærmere at kende, at billedet skifter, så at vi finder, at den første, »den tiltalende«, egentlig bare havde en vis facade, men var tom og indholdsløs, medens den anden trods sit måske frastødende væsen viste sig at være i besiddelse af egenskaber, som vi lærte at sætte pris på. Vore følelser var altså ingen solid grund at bygge på.

Og at følelser og stemninger er noget ustabil, ved de fleste af os vist fra os selv. Der skal i reglen kun små ting til, før vi bliver i dårligt humør og ser alt gennem mørke briller og med et uvilligt sind, og på den anden side er der dage, hvor vi lader os rive med til stor lystighed, også af små ting. Med dette vil jeg ikke kaste vrag på vore følelser og stemninger; men jeg vil blot pege på, at de tit narrer os, hvis ikke forstand og vilje tages med på råd. Jeg mener selv at eje et rigt følelsesliv; men netop derfor kender jeg, ikke alene rigdommen ved at eje dem, men også faren.

Men hvad har alt dette med Gud at gøre? Jo, for det første det, at Gud jo har skabt også den side af min personlighed, som har med følelseslivet at gøre; altså ligger der deri både en gave og et ansvar. Når jeg føler trang til at sige noget om dette, så er det, fordi jeg véd, at netop gennem vort følelsesliv får Djævelen så let tag i os og prøver at skille os fra Gud. For det første ved at få os i dårligt humør, så vi bliver sure, gnavne og irritable og gør fortræd mellem mennesker — altså synder, som Guds ord kalder det. Men ligeså ofte bilder Djævelen os ind, at vi kan måle inderligheden af vort gudsforhold ved at undersøge, hvor stærke vore følelser er, når det gælder Guds rige. Derfor er der mennesker, der siger, at nu

har de prøvet at beskæftige sig med kristendommen, men nu vil de ikke mere, for de får ikke noget ud af det. De føler ikke noget ved at gå i kirke eller ved at gå til alters, og så »ligger det åbenbart ikke for dem«, siger de.

Dette er et af Djævelens forsøg på at skille mennesker fra Gud; men jeg er ikke sikker på, at ikke vi — vi, der kalder os kristne — at ikke vi hjælper Djævelen, når eller hvis vi bygger på vore følelser og stemninger, som de fleste af os gør. Mon ikke nogen af Dem kender til de perioder, hvor man er parat til at opgive det hele, fordi »det hele« — alt det med Gud — ligesom er blevet borte for en; man føler kun tomhed og træthed og ulyst både til at bede og til at gå i kirke; man kan ikke tage sig sammen til noget af det, og så giver man sig enten hen i et selvkredsende mismod, eller man søger at more sig fra de tanker, der plager en. Og i begge tilfælde er Djævelen godt tilfreds; for nu har han en chance for at drive en kile ind imellem Gud og os.

Ja, men hvad skal man da gøre i sådanne døde og kolde perioder? Ja, man skal i alt fald ikke søge krampagtigt at fremkalde de følelser, som man savner. Om jeg kan sige, hvad *De* skal i de perioder, véd jeg ikke; men jeg kan sige Dem, hvad jeg véd, at jeg selv skal gøre:

Jeg skal *blive* hos Gud og *takke* ham for, at intet i min frelse beror på noget hos mig selv, og da slet ikke på mine følelser; jeg skal *bekende* for Ham, hvor ligegyldig og kold, jeg er, og *bede* Ham holde mig fast, så at Djævelen ikke får overbevist mig om, at når mine følelser er borte, så er Gud også borte. Og så skal jeg i øvrigt passe mit arbejde — det, jeg måske får penge for — samvittighedsfuldt og villigt. Jeg skal bruge mine kræfter og mine tanker i det liv med Gud, der vender ud mod mennesker; for det er jo der, Gud har sat mig stævne — det er der, Han vil tjenes, og mit medmenneske behøver aldrig at blive borte for mig.

Bliver jeg på den måde hos Gud, sådan som jeg er, så lærer jeg, at »omend mit hjerte fordømmer mig, så er Gud dog større end mit hjerte og kender alle ting«, og så hører jeg en skønne dag igen ordene — sagt til mig — om alle mine synders nådige forladelse og de ord, som følger efter: »Han, som begyndte sin gode gerning i mig, han vil både fortsætte og fuldføre den, indtil Vor Herres Jesu Kristi dag«.

Bliver jeg således hos Gud, også når det hele ligesom er blevet borte fra mig, så lærer jeg lidt bedre at *bygge på Guds ord og gerning* og ikke på mine egne følelser eller mangel på følelser, og jeg lærer lidt bedre at forstå, at uden Ham kan jeg slet intet gøre. Guds gode ånd må gøre *det* levende i mig, som er

dødt, og jeg begynder at forstå dybden i det salmevers, som vi alle kender:

„Onde vi vare og døde som stene,
kolde som marmor og hårde som stål;
det var din mægtige styrke alene,
som os fik reddet og nå'de sit mål,
lod os ved ånden i ordet fornemme
Frelserens levendegørende stemme.“

Lilly Frederiksen.

Fra skolen

Det er ikke så mange dage siden, vi udsendte sidste nr. af „Sølvsnoren“, så ret mange nyheder har vi ikke at byde på. Vi er umådelig glade for vort nye elevhold, som altså nu er en måned gammelt og begynder at falde til i de for gamle elever så vante folder.

Forst. havde 20.—23. maj den oplevelse at være med ved **Nordisk Missionskonference i Stockholm**, hvor han repræsenterede Brødre­menighedens danske hedningemission og talte en aften i Brødre­menighedens kirkesal på Sveavägen.

Programmet var meget aktuelt; emnerne var f. eks.: „Indien — hvor bærer det hen?“, „Kristi kirke og Afrikas fremtid“, „Muhammedanismen i støbeskeen“, alle behandlet af de mest sagkyndige mænd. En af de største oplevelser var vel at høre en finsk præst, Parvieinen, som netop nåede frem til konferencen dagen, inden den sluttede, og kom direkte fra Kommunistkina og kunne bringe den friskeste hilsen fra Kinas kæmpende kristne. Et herligt både nordisk og økumenisk fællesskab gjorde sig gældende og gør altid sådanne stævner frugtbare.

Og så har vi haft besøg af „Tirsdagsklubben“, d. v. s. ca. 30 gamle fra Kristeligt Studentersettlements arbejde i Saxogade i København, ledet af overassistent, frk. I n g e F e n s b ø l l. Vore elever tog sig af de gamle på det kærligste, skolen beværtede dem med middagsmad og kaffe, og efter takkeskrivelserne at dømme har det været en god dag — nyttig også for os, idet vi fik et af menighedens arbejder ind på livet.

Vintereleverne 1953—54 vil som en af de mange oplevelser, de havde, erindre søster S i g n e B r ø n n u m s besøg. Nu har sommer­eleverne haft den samme oplevelse; søster Signe har været hos os og gav os en hel dag med foredrag både om formiddagen og om aftenen og med samvær med eleverne i de ledige stunder. Søster Signe har sit arbejde blandt kvindelige fanger og bringer med sig ikke bare et nyttigt indblik i deres verden, men — som vi altid synes — også bud fra en verden, hvorover der passende kunne skrives ordene fra salme 100: „Tjen Herren med glæde!“

..... d. juni 1954.

Til Fårevejle Højskole.

Undertegnede indmelder sig hermed til elev- og sommermødet
1954. — Jeg ankommer til skolendag kl. og rejser
.....dag kl.

.....
navn

**Må være skolen i hænde
senest onsdag d. 30. juni.**

.....
adresse

For tidligere elever: årgang

Bemærkninger (hvis i n t e t bemærkes, betyder det, at man ønsker
at deltage i alle de mellem den angivne ankomst- og afrejsetid lig-
gende måltider, evt. natlogi):

.....

Og så har vi atter mistet. Onsdag d. 26. maj døde fabrikant Valdemar Olsens hustru, fru Ingeborg Olsen, Tølløse, og med hende er en af vor skoles mest trofaste venner gået bort. Kun 14 dage inden sin død var fru Olsen sammen med sin mand på skolen til sommerskolens åbningsmøde og derved med til at byde den nye elevflok velkommen; det har sikkert været det sidste, offentlige møde, fru Olsen har deltaget i; også herved er den kærlighed, som hun nærrede lige fra sin ungdom og livet igennem til gerningen her, blevet understreget. Når vi mindes den død, der i året 1947 førte til Fårevejle Højskoles genrejsning, nævnes altid med rette i første række Vald. Olsens navn; men vi, som tænker med taknemmelighed herpå, kan også meget vel tænke os, at „der stod kvinder bag“, og blandt dem ikke mindst Vald. Olsens hustru, som i alle henseender både timeligt og åndeligt var hans bedste medarbejder. I juli ville fru Olsen være fyldt 75; og vi havde glædet os til at få lejlighed til at sige hende vor tak.

Mærkeligt nok fik fru Olsen ikke lov til at dø i sit hjem; men døden indhentede hende på et hotelværelse i Paris, idet hun sammen med sin mand var på vej til en kongres i Madrid. Dog, nej, det var ikke døden, der indhentede hende; men vi tror, at det — for Jesu skyld — var Gud, der hentede sit barn hjem.

— Fru Ingeborg Olsen begravedes lørdag d. 5. juni fra Tølløse kirke under meget stor deltagelse. Herfra skolen var så mange af medarbejderne, som kunne være med, og forstanderen talte i kirken sammen med stedets præst. — Næste nr. vil bringe en mindeartikel.

Sommerholdet 1954

1. Andersson, Else, Hundstrup.	14. Damgaard, Ninna, Faarevejle.
2. Bern, Kirsten, København.	15. Engholm, Martha, Boltinge.
3. Birgelis, Valija, Roskilde.	16. Eriksen, Lea, Sjørup pr. Farsø.
4. Boysen, Mary, Odense.	17. Faaborg, Annelene, Løjt Kirkeby.
5. Bredvig, Stinne, Sinding.	18. Fosgaard, Ragnhild, Tved pr. Thisted.
6. Carlsen, Inge, Køge.	19. Frederiksen, Birthe John, Skodsborg.
7. Christensen, Annemarie, Nordborg.	20. Hansen, Aase, København.
8. Christensen, Else, V. Hjermitslev.	21. Hansen, Anna Vestergaard, Gassum.
9. Christensen, Inger, Nr. Nisum.	22. Hansen, Ebba, Aalsgaarde.
10. Christensen, Ingrid, Ikast.	23. Hansen, Else, Thorsager.
11. Christensen, Jytte, Dybvad.	24. Hansen, Else, Faarevejle.
12. Christiansen, Anna, Skrødstrup.	
13. Christiansen, Birthe, Orø.	

25. Hansen, Lis, Haderslev. 62. Nielsen, Inga, Bredbjerg.
 26. Hansen, Käte, Bjørstrup,
 Frederiksværk. 63. Nielsen, Karen Elise, Hjø-
 lund.
 27. Hansen, Metha, Hammerum. 64. Nielsen, Merethe Seerup,
 Stenlille.
 28. Hansen, Ruth, Aarløse. 65. Nielsen, Ruth Lundsgaard,
 Vejle.
 29. Hedeager, Bente, Aarhus. 66. Nissen, Karen Leth, Snæslev.
 30. Jacobsen, Hanne, Løsning. 67. Norreen, Yth, Odense.
 31. Jacobsen, Ingerlise, Kgs.
 Lyngby. 68. Nørkjær, Grethe, Morild.
 32. Jensen, Bente, Benløse. 69. Olsen, Else, København.
 33. Jensen, Elin, Horsens. 70. Olsen, Ingrid Bjørn, Drag-
 strup.
 34. Jensen, Irma, Vivild. 71. Ottesen, Johanne, Vejle.
 35. Jensen, Kirstine, Vong. 72. Pedersen, Eva Have, Floutrup
 36. Jensen, Tove, Salbrovad. 73. Pedersen, Grethe, Faurbo.
 37. Jensen, Marie, Igelsø. 74. Pedersen, Lis, Aarhus.
 38. Jespersen, Grethe, Klemen-
 sker. 75. Pedersen, Mary Holmgaard,
 Vind.
 39. Jespersen, Kirsten, Valby. 76. Petersen, Ebba, Kyse.
 40. Jespersen, Kirsten, Charlot-
 tenlund. 77. Petersen, Jonna, Helsingør.
 41. Jørgensen, Lillian, Hjørring. 78. Pind, Inger, Svendborg.
 42. Jørgensen, Tove, Knudsker. 79. Poulsen, Hanne, Ørding.
 43. Kjær, Inger, Serridslev. 80. Poulsen, Karin, Slagelse.
 44. Kofoed, Ruth, Bodilsker. 81. Rasmussen, Birthe, Skamby.
 45. Kristensen, Birgit, Skagen. 82. Schmidt, Birthe, Fårup st.
 46. Kristensen, Mary, Vang. 83. Schrøder, Bodil, St. Andst.
 47. Larsen, Bente, Glumsø. 84. Serup, Kirsten, Gudum.
 48. Lassen, Britta, Mygdal. 85. Simonsen, Aase, Ugilt.
 49. Lauritsen, Ruth, Bording. 86. Skelgaard, Kirsten, Gentofte.
 50. Lauritzen, Anne Marie,
 Nordborg. 87. Skovlund, Ingrid Koch, Vejle.
 51. Laursen, Bengtha, Skjern. 88. Sørensen, Jonna, Nykøb. Sj.
 52. Lausen, Anna, Vilsbæk. 89. Sørensen, Karen, Jejsing.
 53. Lind, Lissi, København. 90. Sørensen, Kathrine Bech,
 Sejerø.
 54. Lorentzen, Kirsten, Vedbæk. 91. Sørensen, Lis, Bollehede.
 55. Madsen, Gerda, Hajstrup. 92. Sørensen, Sonja, Sdr. Binds-
 lev.
 56. Møller, Annelise, V. Sottrup. 93. Thomsen, Julie, Hemmet.
 57. Nejsum, Elna, Østervraa. 94. Thomsen, Lilly, Stakroge.
 58. Nielsen, Aase Hartmann,
 Dalby (Fyn). 95. Thun, Kirsten, Aabyhøj.
 59. Nielsen, Ellen Hanne, Nårup. 96. Vingborg, Ketty, Geste.
 60. Nielsen, Elly, København. 97. Vistisen, Maja, Hvolris.
 61. Nielsen, Ruth, Nyborg.

Det vil sige, at vi i sommer på skolen har 3 bornholmere, 8 søn-
 derjyder, 9 fra Storkøbenhavn, 11 fynboer, 21 sjællændere, og —
 som en stadig fastholdt rekord — 45 nørrejyder.

Til haveejere!

Når haveejere i denne tid gør i stand i haven, f. eks. ordner løgplanter, sker det vist ofte, at en del løg havner på møddingen, fordi de simpelthen har formeret sig så stærkt, at de ikke kan få plads.

I forårstiden sukker vi ofte over manglen på løgplanter her i højskolens have — især tulipaner, paskeliljer og pinseliljer, for ikke at tale om narcisser, krokus og vintergækker. Hvis nogen af jer har for mange — ville ikke alene vi, der bor på skolen, men samtlige elever i forårstiden få glæde deraf. — Send af jeres overflod — tak!

„Blomsterpigen.“

Fra elevkredsen

ADRESSEFORANDRINGER:

1952: Aage Christensen, Elev Børnehjem, pr. Lystrup.

1948—49: Ejnar Rasmussen, Korpulfsstødum, Reykjavik, Island.

ELEVFORENINGENS GENERALFORSAMLING

bliver under elevmødet søndag d. 4. juli kl. 17 med følgende dagsorden: 1. Beretning ved formanden. 2. Regnskabsafleggelse ved kassereren. 3. Bestyrelsesvalg. Følgende er på valg: inspektør Tage Sanden, Hjallerup; højskolelærer Axel Nielsen, Haslev udv. Højskole; Helge Truelsen, Kibæk; frk. Gerda Bruun-Christensen, Aarhus. 4. Eventuelt.

På elevforeningens vegne

Aage H. Lund.

Program for

Elev- og sommermødet

på Fårevejle Højskole

lørdag den 3. til mandag den 5. juli 1954.

Lørdag d. 3. juli:

Efter kl. 16: Ankomst til skolen.

Kl. 18,00: Aftensmad.

Kl. 20,00: I foredragssalen: Frit samvær med underholdning af eleverne. Kaffedrikning. - Skolens tidl. forstander, lærer Jørgen Jensen, Filadelfia, taler.

Søndag d. 4. juli:

Kl. 8,00: Flaget hejses. Morgenmad.

Kl. 8,30: Morgenandagt i foredragssalen v. forstanderinde, frk. Annette Pade.

- Kl. 10,00: Gudstjeneste med altergang i Fårevejle kirke v. sognepræst T a g e M o r s i n g.
- Kl. 12,00: Middagsmad.
- Kl. 14,00: Kaffe.
- Kl. 14,30: I haven: Hørve hornorkester spiller. Velkomst v. forstander, pastor K. R o b e r t H a n s e n. Læge P o u l G ø t z s c h e, København, taler: „Det moderne livssyn og Guds bud“.
- Kl. 16,00: Gymnastikopvisning under ledelse af frk. A n n i P e t e r s e n.
- Kl. 17,00: Elevforeningens generalforsamling.
- Kl. 18,00: Aftensmad.
- Kl. 19,30: Skolens lærerstab fortæller F l o r e n c e N i g t h i n g a l e s liv i 4 billeder. Kaffedrikning. Elevkoret synger. Ordet frit. Tidl. elever og medarbejdere har ordet (venteligt). Afslutningstale af elevforeningens formand, indremissionær A a g e H. L u n d, Næstved.

Mandag d. 5. juli:

- Kl. 7,30: Mogenmad.
- Kl. 7,50: Morgenandagt i foredragssalen.
- Kl. 9,00: Deltagelse i forstanderens foredragstime.

Indmeldelsen må ske på vedlagte blanket og være os i hænde senest 30. Juni. Det er nødvendigt, at denne indmeldelsesfrist overholdes.

Opholdet koster for hele mødet 10 kr., for søndagen alene 7 kr. (betaling ordnes ved ankomsten). Enkelte måltider betales således: morgenmad 1,50 kr., middag 2 kr., kaffe 1 kr., aftensmad 1,50 kr. (betaling ordnes ved bordet).

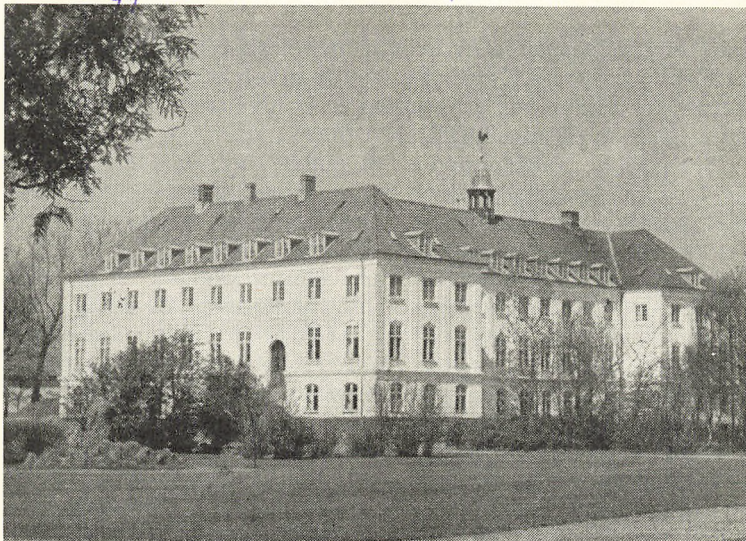
Der medbringes til overnatning tæpper eller sovepose og til måltiderne kniv, gaffel, ske og teske.

Jubilæumsholdene er i år følgende: sommerholdene 1909, 1914, 1919, 1924, 1929, 1934, 1939, 1944 og 1949, vinterholdene 1909—10, 1914—15, 1919—20, 1924—25, 1929—30, 1934—35, 1939—40, 1944—45, 1949—50. Vi glæder os til at se jublarerne. 25-års jubilæarerne fra sommeren 1929 har allerede forlængst meldt deres ankomst.

Så hjerteligt velkommen alle! Vi glæder os til at se rigtig mange tidligere elever og andre venner af skolen — og beder om et af Gud velsignet samvær.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: *Aage H. Lund.* - Redaktør: *K. Robert Hansen.*
 Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

44. årg.

Juli 1954

Nr. 7

Det moderne livssyn - og Guds bud

Foredragsholderen ved elevmødet d. 4. ds. var dr. Poul Gøtzsche. Det er meget vanskeligt at referere talen — levende og mættet med eksempler som den var — men her er et forsøg på at gengive nogle af hovedtankerne:

Af læge **Poul Gøtzsche.**

»Det er bedre at tænde nok så lille et lys end at forbande mørket«, siger et gammelt svensk ordsprog, og det gælder også i denne sag. Der er en dyb uoverensstemmelse mellem Gud og »det moderne«. Disse to livspoler tørner hårdt sammen. »Moderne« mennesker forbander Gud, fordi han ikke har forhindrede krigen, afskaffet det onde og sørget for, at vi alle får en bungalow, en motorcykel og andre af livets behageligheder. Derved glemmer de nu, at de anerkender Guds eksistens; for man kan da ikke give Gud skylden for alt dette, hvis han

ikke er til! Desværre er kristne mennesker også i vane med at forbande alt det moderne, som de giver skylden for, at kirkerne står tomme, og at moralen er skudt i sænk. Bedre er det da at søge at få tændt lidt lys i dette mørke.

Der er ikke meget, man er så bange for som ikke at være med på moden. Det gælder om at være og gøre som andre, ikke at stikke af blandt dem. Personligheder, der tør være deres overbevisning bekendt, er sjældne i dag. Derfor lever vi i en tid uden moralske normer; samvittigheden er så »flydende«. De kristne har en stor del af skylden for dette, fordi vi desværre ofte tager det så let med at holde Guds bud. Ustandseligt hører man om skattesnydere, ægteskabsbrydere, bedragere o. s. v. også blandt kristne, og det lægges der vældigt mærke til, fordi andre venter et bedre liv hos dem.

Allerede i bibelen læser vi om dette sammenstød mellem det »moderne« syn og Guds bud. Esajas siger i kap. 47, 10: »Tryk i din ondskab sagde du: ingen ser mig. Din visdom og viden var det, der ledte dig vild, så du sagde i hjertet: Kun jeg og ellers ingen!« Og Jesus sagde: »I har hørt, at der blev sagt til de gamle — men jeg siger jer!« Han kasserede de gamle selvavede overleveringer. Disse kloge farisæere lod, som de var interesserede i at finde ud af Hans syn; men der står, at de spurgte ham dels for at sætte fælder for ham, dels for at retfærdiggøre sig selv. Det samme møder vi i dag; folk spørger om Guds mening, men for at fange ham eller hans tilhængere, eller for at undskylde deres egne meninger. Når de ikke kan få svar på alle deres spørgsmål, regner de det for forståeligt, at de ikke vil tro på Gud.

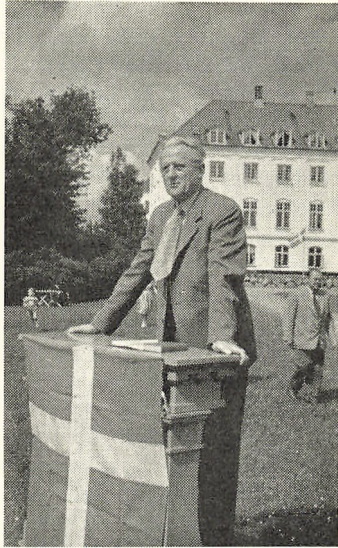
Findes der da et »moderne« livssyn? Spørger vi litteraturen, videnskaben, politikken, bøneopdragerne, familien Hansen, opdager vi, at der er en søgen og famlen; vi lever i en overgangstid. Romanerne spotter ikke kristendommen som i Hans Kirks tid. Ole Wiwel spørger efter »Den skjulte Gud«, Rostbøll skriver om hanen, der galer. Toynebee fortæller os om den dyrkelse af overmennesket, der førte i gaskamre og K. Z.-lejre, så menneskeheden nu ikke véd, hvad den skal tro på. Troen på det ufejlbare barn, der ødelægges af vore klø, er ved at smuldre hen, heldigvis! Videnskaben laver ikke mere grin med, at den ikke kan finde sjælen i menneskelegemet; nej, der ansættes professorer i Amerika og England til at udforske alt det mystiske. Det er sjældent at møde ateister, gudsfornægttere i renkultur. Desværre er modstanden afløst af en venlig ligegyldighed; det er som en dyne at slå i, når man taler med mennesker om Gud. Blandt de politiske retninger har vist kun kommunismen et livssyn: de holder budene fra Moskva!

Hvori bestaar da forskellen? Det moderne livssyn kræver, at vi faar fat i lykken ved at *elske os selv*, rage til os selv; det er materialismen. Guds bud siger: du skal *elske andre* ligesaa højt som dig selv. Men de kristne har desværre ofte været mestre i at frem stille disse bud som pigtraadsspærringer for den frie livsudfoldelse i stedet for som hensigtsmæssige advarselstavler paa vor vej i livet — dér kommer en korsvej, dér kommer en skole, pas paa, du ikke kører et barn ihjel, nu bliver der glat, derhenne er en farlig kurve. Det staar os frit for at ignorere disse tavler; men saa maa vi tage konsekvenserne og køre i grøften.

Det er dog ikke det eneste: kommer vi galt afsten, vil Jesus være ambulance for os, og redde os i ulykken.

Nu er det meget svært at skille vor livsførelse i Europa fra Guds bud, fordi kristendommen har gennemsyret den i 1000 år. I Kina kan mennesker ligge og drukne i floderne, uden at man hjælper dem, hvis de ikke er af samme familie; de kan dø af sult på gaderne i byerne, og folk går ligegyldigt forbi, for de er ikke i familie. Det er utænkeligt i Danmark, ja, det er strafbart ikke at komme en nødstedt til hjælp. Der er også en generalforskel på andre religioner og den kristne. Den kristne Gud søger os mennesker op, gør alt for os, tilbyder os fred og kærlighed. De andre guder skal opsøges af mennesker, de kræver frygt, ofringer, lidelser, enkebål, tempelskøger; de beherskes af onde ånder, der vil skade os.

(Fortsættes i næste nr.)

Poul Gøtzsche

Fra skolen

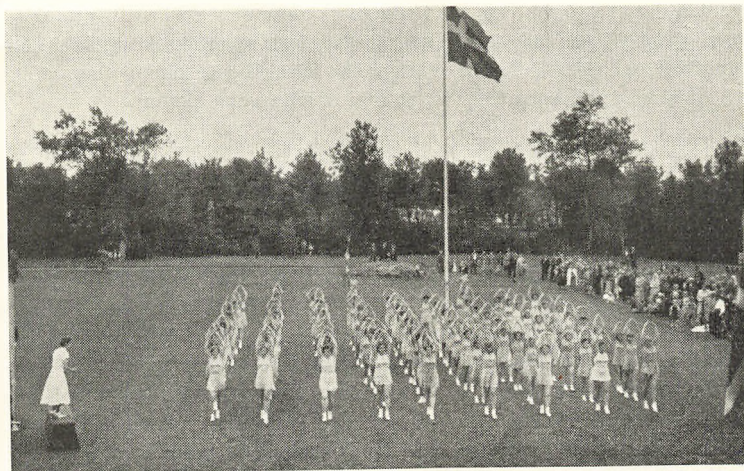
Siden sidst — har naurligvis alt stået i elevmødets og sommerferiens tegn.

Elevmødet 3.—5. juli. — Vi synes selv, at det fik et forløb, som vi kan glæde os over. Mange gamle elever og andre venner af sko-

len fandt vej til os; vi regner med, at der ialt var ca. 600. Vore nuværende elever hjalp os med en enestående tjenstvillighed med de mange forberedelser: æresporten skulle pyntes og rejses, haven skuffes og rives, borde dækkes, mad laves o. s. v., så alt var klappet og klart, da de første gæster ankom lørdag ved 16-tiden. Aftenunderholdningen stod frk. Johanne Mikkelsen for, bistået af elever; det blev en sang- og litteraturaften med „Den danske sommer“ som tema. Efter kaffen talte skolens tidl. forstander, lærer Jørgen Jensen, Filadelfia, til os kort og godt.

Søndag morgen skinnede solen; i sol højeste vi flaget, og i sol gik vi — efter morgenmad og frk. Annette Pades morgenandagt — til kirke, hvor vores sognepræst, Tage Morsing, prædikede; og i sol samledes vi om eftermiddagen i haven, hvor Hørve hornorkester under gdr. Ole Niensens ledelse som sædvanlig kastede yderligere glans over samværet. Forst. bød den store forsamling velkommen, idet han mindede om, at det var dagen for Nordamerikas uafhængighedserklæring (4. juli); men at et elevmøde på Fårevejle Højskole altid betød det modsatte, nemlig en afhængighedserklæring: Vi erklærer os afhængige af gamle elevers og venners kærlighed, trofasthed og forbøn; og vi ved os fra dag til dag i vort arbejde afhængige af Gud og hans velsignelse, hvorpå alt beror; tager Gud sin ånd fra os, kan rammerne måske nok bestå; men så er det ikke længere det, vi forstår ved Fårevejle Højskole. Og så stod dagens hovedtaler på talerstolen, læge Poul Gøtzsche, tidligere Haslev, nu landssekretær i L.Y.M. Dr. Gøtzsches tale er refereret foranstående. Det var en virkelighedsnær tale om Guds bud. Læge Poul Gøtzsche er ikke uden tilknytning til vor skole, eftersom den var hans hjem et stykke tid i hans barndom, idet han er søn af pastor Vald. Gøtzsche, der var forstander her fra 1910—12.

Til elevmødet var indløbet en del hilsener fra gamle elever, som måtte nøjes med at være nærværende i tankerne: M. Stoltenberg (s. 1912), Margrethe Nielsen (s. 1912), sømandsmis. Jakobsen, Neksø, inspektør T. Sanden (v. 1939—40), Tove Olsen (s. 1952), Inga Jensen (s. 1952), søster Inga Buhl (s. 1952), søster Anna Gram (v. 1952—53), Anne Marie Jensen (do.), Birthe Pedersen (s. 1953), Elly Borbye (do.), Inger Jørgensen (do.), Ruth Kodal (do.), Birthe Vindum (do.), Elisabeth Jensen (v. 1953—54) og instruktionssygeplejerske, frk. Karen Nielsen. Efter at disse hilsener (tak for dem!) var læst, og elevkoret havde sunget, var tiden inde til gymnastikopvisningen. Et smukt syn det, da de ca. 100 gymnaster under ledelse af frk. Anni Petersen marcherede ind på den store midterplæne og gjorde deres øvelser til musik. Inden opvisningen begyndte, trådte pastor Morsing frem og overrakte skolen en ny fane som gave fra „Danmarkssamfundet“. Forst. takkede på skolens vegne og mindedes den gamle fane, der overrakte skolen ved elevfesten

1915, og hvorpå følgende vers, forfattet af daværende højskolelærer Josef Blomgren stod broderet:

„Fold dig ud, vort frie flag
foran ungdomsborgen!
Lad os gennem dunkel morgen
omkring korsets dug se dag!
Ungdomsflok, stå æresvagt
om vor skønne fane!“

Men så ville solen heller ikke mere; knap var gymnastikopvisningen til ende, før regnen skyllede ned, og festdeltagerne måtte bjerge sig ind på skolen. Elevforeningens generalforsamling foregik derfor i „Sorø“ under større deltagelse af gamle elever, end den plejer — så regnen gjorde jo nytte!

Af samme grund måtte lærernes og elevernes opførelse af Florence Nightingales liv i fire billeder henlægges til foredragssalen, som desværre ikke kunne rumme alle de mange mennesker, så mange måtte gå forgæves. Vi har derfor besluttet at genopføre det onsdag d. 11. august. Efter kaffedrikningen i spisesalen samledes vi igen i foredragssalen, hvor elevkoret igen sang, og en tidl. elev, tidl. missionær i Arabien, pastor Carl Rasmussen, København, havde ordet. Den gode dag afsluttedes med tale af elevforeningens formand, missionær Aage H. Lund, Næstved. Dog — før midnat forstummede sangen ikke; flokken delte sig imidlertid i to; de, der valgte at blive i foredragssalen og synge de gamle sange, som har lydt i „Mariasalen“ i snart 50 år, valgte dog uden al tvivl den bedste del!

I løbet af mandag formiddag rejste de sidste af deltagerne, og efter en god middagssøvn og en grundig rengøring var skolen i sin

normale gænge igen. Og nu vinkede som merferien i 9 dage — hver drog til sit; frk. Pade dog til Nordisk sygeplejekongres i Helsingfors og forst. til den 6. evangeliske kirkedag i Leipzig; begge har vi nu efter hjemkomsten meget at fortælle vore elever.

Et mindeord

Af landssekretær C. M. Julin, Roskilde.

Fru *Ingeborg Olsen*, Tølløse, døde på hotel Zenith i Paris onsdag den 26. maj og blev begravet på Tølløse kirkegård lørdag den 5. juni under meget stor deltagelse. Sognepræsten, *Th. Clausen*, forstander, pastor *Robert Hansen*, Fårevejle Højskole, og sønnen, læge *Henry Olsen*, København, talte ved båren i Tølløse kirke, og ved graven takkede fabrikant *Vald. Olsen* de mange venner, der på forskellig måde havde udvist deltagelse.

I dødsannoncen i aviserne var anført, at fru Olsen var stille hensovet i tillidsfuld tro til vor frelser. 2. Tim. 4, 7: »Jeg har stridt den gode strid, fuldkommet løbet og bevaret troen.«

Talerne ved båren var præget af, at det var en Herrens tjenerinde, der havde udstridt og var taget hjem til hvilen hos Gud; derfor var det ikke en sørgefest, men en rig og velsignet højtidstund for de efterladte og for den store vennekreds.

Fru *Ingeborg Olsen* var født i Tingsted ved Holbæk 1879 og blev i 1905 gift med *Vald. Olsen*. Få år efter brylluppet flyttede ægteparret til Fårevejle; det var i de år, højskolen — Det hvide Slot på Lammefjorden — blev bygget på »Flintholm« i umiddelbar nærhed af Fårevejle station.

Det unge ægtepars ophold her indtil 1916 fik stor betydning for højskolen såvel som for stationsbyen og ikke mindst for *Vald. Olsen* og hustru. Hjemmet, der dannedes, var åbent for højskolens beboere, og der blev knyttet adskillige bånd, der holdt gennem årene.

Interessen for og kærligheden til højskolen gav sig udslag på mange måder — ikke alene i gode dage, men i særlig grad, da vanskelighederne for højskolen tårnede sig op.

Fru *Olsen* stod trofast ved sin mands side med råd og dåd, da han, drevet af den gamle kærlighed, satte alle sejl til for at genrejse skolen. Hvor stort et lod, fru *Olsen* lagde i vægtskålen for denne sags lykkelige gennemførelse, er ikke let for andre at vide; men der er ingen tvivl om, at hun havde sin store andel i, at planen lykkedes.

Fru *Olsen* var ofte med sin mand — ikke alene når turen gik til Fårevejle, men hun fulgte ham ikke sjældent på længere rejser; men det, der særligt karakteriserede hende, var hen-

des vedhængen ved hjemmet, den nærmeste familie og hele slægten; hun var, saadan som der ogsaa blev givet udtryk for det ved hendes bære: midtpunktet i hjemmet, en god hustru, en omsorgsfuld moder for de tre sønner, en kærlig svigermoder for sønnernes hustruer og en elsket farmoder for børnebørnene.

Det vil sikkert ikke være nogen overdrivelse at benævne hende som en hjemmets kvinde; underligt nok, at hun, der var så tryk i sit hjem og betød så meget for alle i hjemmet og for dets venner, naboer og genboer, skulle dø så langt borte fra hjemmet og kun være omgivet af enkelte af sine kære; men »Herrens tanker er ikke vore tanker, og hans veje er ikke vore veje«. Godt er det at finde hvile i, at hans tanker og veje altid er de rigtige.

Vi er mange, der sammen med den afdødes familie vil savne hende; men vi takker Gud for, hvad han gav os gennem hende, og vi velsigner hendes minde.

C. M. Julin.

Ingeborg Olsen

Fra elevkredsen

ADRESSEFORANDRINGER:

- 1941: Ester Nielsen, Hjemmet, Eskebjerg.
- 1947: Fru Eva Nielsen, Svinningegaard, Svinninge.
- 1947—48: Knud Jensen, Gasse, Skærbæk.
- 1948: Ida Jørgensen, Dr. Blads klinik, Martinsvej 8, Kbhvn. V.
- 1948: Alma Lauritsen, Lindevej, Nordby, Fanø.
- 1948—49: Alfred Jørgensen, Blistrup, Græsted.
- 1949+1953: Maria Larsen, Centralsygehuset, Holbæk.
- 1949: Mie Heide, Dybdalsvej 18, Varde.
- 1950: Sigrud Vingborg, K. F. U. M.s soldaterhjem, Slagelse.
- 1951—52: Helen Petersen, sygehuset, Haslev.
- 1952: Fru Ida Ulkestrup, Møntmestervej 86, 1. tv., Kbhvn. N.V.
- 1952: Fru Solveig Jakobsen, Sdr. Vilstrup, Eltang.
- 1952—53: Ingrid Davidsen, Amtssygehuset, Næstved.
- 1953: Eva Arenkilde Nielsen, Kastelsvej 21 B 1., Kbhvn. Ø.
- 1953: Meta Nielsen, Skraastrup, Ørnholm.

ELEVFORENINGENS GENERALFORSAMLING

afholdtes som sædvanlig sidst på eftermiddagen om søndagen, og i år under særlig stor tilslutning fra medlemmernes side. Formanden, miss. A a g e L u n d, Næstved, aflagde beretning. Der udsendes i år 10 nr. af „Sølvsnoren“, og bladet trykkes hver måned i ca. 1200 eksemplarer, hvoraf de 935 udgår fra postvæsenet, og skolens nuværende elever får bladet, mens de er på skolen. Hvad angår udmeldelse og anmeldelse er der stadig hvert år et lille overskud.

Efter formandens beretning aflagde kassereren beretning om regnskabet, der i år ser lidt bedre ud end sidste år; indtægterne var: 4.172,59 kr. og udgifterne 3.864,00 kr. mod sidste år indt.: 3.274,10 kr. og udg. 3.959,52 kr.

Næste punkt på dagsordenen var valg. Inspektør Tage Sanden ønskede ikke genvalg; i hans sted blev valgt sygeplejeelev Annelise Nielsen, Haslev (1952); de øvrige blev genvalgt. Under evt. blev der foreslået, at man skulle indmelde elevforeningen i F. D. B., så elevforeningen kunne få dividende, så der eventuelt igen kunne udbetales understøttelser til elever, idet der i det forløbne år kun er udbetalt ialt 175 kr.

J. M.

BRYLLUP:

Frk. Eva Larsen (1947), Faurbjerg, viedes 24 april i Hørby kirke til forvalter Poul Nielsen, Svinningegård, Svinninge. „Sølvsnoren“ og dermed hele elevkredsen ønsker hjerteligt til lykke.

VANDREMAPPEN „MAGNETEN“ — SOS!

Kære sommerpiger fra sommeren 1941!

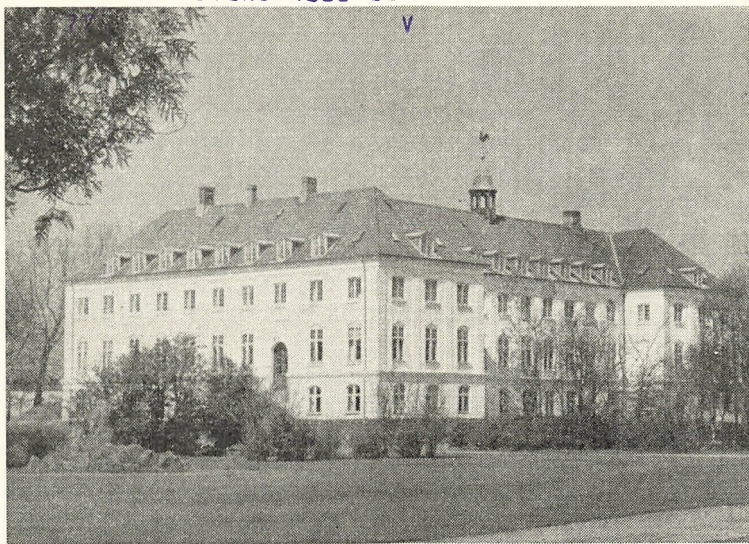
Hvem af jer har vor vandremappe „Magnetten“? Der har ikke været noget livstegn fra den i over et halvt år. Jeg har skrevet til flere af jer angående denne sag. Men kun een har svaret, så det er umuligt for mig at indkredse, hvor det er, „Magnetten“ befinder sig så godt, at den ikke vil videre. Men vil du, der har den, ikke give mig besked om det — eller ganske roligt sende den til den næste på listen? Tak. — Hvis dette SOS ikke giver resultat, hvad siger I så til at starte en ny? — Gud velsigne jer! Det gælder om at stå helt for — ja, som grev Zinsendorff sagde — bare have een lidenskab: Ham, ham, ham!

Kærlig hilsen og på snarligt genhør! Jeres

Merete Malling,
Hasle, Bornholm.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

44. årg.

August 1954

Nr. 8

Det moderne livssyn - og Guds bud

Vi fortsætter her referatet af det foredrag, dr. Gøtzsche holdt ved elev- og sommerstævnet d. 4. juli.

Af læge **Poul Gøtzsche.**

Lad os se på de enkelte bud og begynde med de syv praktiske:

4. bud lover os, at det skal gå os vel, og vi skal leve længe i landet, om vi nærer slægtsrespekten. Se på skilsmissebørnene, ungdomsfængslerne, opdragelsesanstalterne! dér er resultaterne af ophævelsen af dette bud. Dog — det kan også godt være forældrenes skyld. Husk på, hvordan både nazismen og kommunismen begge indså, at slægtsrespekten måtte undergraves for at få tag i folket; man lærte børnene at angive forældrene til Gestapo og Folkepolitiet!

5. *bud* betyder: Du må ikke myrde; og vi føler os da ikke på linie med dem, som ordner et mellemværende med kone eller kæreste ved at kvæle eller skyde dem. Og det er da også godt, at de gamle slægtsfejder, hvor man skiftevis dræbte en af den anden slægt for at hævne, er afskaffede. Men på andre områder hersker der uenighed mellem det moderne syn og Guds anvisninger, f. eks. angående retten og pligten til at være soldat eller ansvaret overfor de ufødte børn. Den moderne kvinde vil have lov at slå alle de børn ihjel, som hun ikke vil føde, fordi det kommer på tværs af hendes frie livsyn.

6. *bud* er vel det mest diskuterede. Den moderne forkyndelse af »samvittighedsægteskaber« fører til den største samvittighedsløshed; det vidner de talrige skilsmisser, kønssygdomme og sammenstyrtede forventninger da om. Man behøver kun at sidde bag en læges konsultationsstol for at høre konsekvenserne af overtrædelsen af denne advarsel. »Kærligheden søger ikke sit eget«, det er rettesnoren i bibelen; men det moderne menneske søger netop sit eget i sexuallivet.

7. *bud* er optaget i vor lovgivning. Jurister siger endda, at straffen for tyveri er ualmindelig hård i dansk retspleje. Desværre regner man det ofte for galt, når det opdages; det gælder især den form for tyveri, som hedder told- og skattesnyderi. Jeg traf en gang en mand, der fortalte mig, at hans far forlangte, at han skulle aflevere en buket Erantis, han havde plukket som barn i naboens hegn, fordi de ikke var hans egne. Det havde præget ham for livet i hans syn på tyveri. Mon de russiske bønders modstand mod kollektiviseringen af deres jord ikke bunder i erkendelsen af dette bud: Staten må heller ikke stjæle!

8. *bud* er også med i vore love. Falske vidnesbyrd er strafbare. Steincke siger: Hvis en mand stikker en minister med en kniv, får han fængsel; men stikker han ham med en pen, får han gagepålæg! Der er alt for megen falsk omtale mellem mennesker. Der var en gang en overlæge, der blev beskyldt for, at der herskede dårlige forhold på hans sanatorium. Det var løgn; men overlægen tog sit liv på et hotel. Er en meget stor del af spændingen mellem Øst og Vest ikke fremkaldt af usand propaganda?

9.—10. *bud* gælder også misundelse. Hvor megen ulykke kommer der ikke af begæret efter andres ejendele? Det ser man klart ved arvesager. Da en mand spurgte: »Hvordan er den anden mand egentlig?« svarede der: »Det véd jeg ikke, jeg har ikke arvet sammen med ham!« Misundelse over andres bil, hund, hus o. s. v. har givet mange konflikter.

Så er der de 3 bud, som gælder vort forhold til Gud selv:

1. *bud* siger mig også, at vi ikke må have noget mellem Gud og os; der må ikke være noget, der konkurrerer med Gud for os. Derfor taler Jesus så stærke ord om alle de undskyldninger, der holder folk borte fra Gud. Her indtager ægtefællen en særstilling. Den mand, der undskyldte sig med, at han havde taget sig en kone, gav ingen tilføjelse om, at værten måtte tilgive ham. Han sagde kort og godt: »Derfor kommer jeg ikke!« Konen havde for stor magt i hans liv. Måske siger Jesus derfor også, hvor han taler om, at vi ikke kan blive hans disciple, hvis vi ikke hader (d. v. s. sætter på rette plads!) fader, moder, søster, broder — og hustru! Kærlighedslivet er mange menneskers hindring i at leve som kristne; det bliver nr. 1.

2. *bud* betyder ikke alene, at vi ikke må bande — det er en beskidt vane for mange; men det betyder, at vi ikke må give Gud skylden for det, der er vor egen skyld. Jeg kendte en gang en læge, der ikke ville tro på Gud på grund af en børnemishandlingsaffære. Som om det var Gud, der mishandlede barnet! Gud har ikke sat os i kravlebur eller hundegård, men givet os en fri vilje, som vi må tage følgerne af. Der findes også mennesker, der taler om, at Gud har velsignet deres forretning, mens naboerne siger, at han har været en snu rad og skåret den tykt!

3. *bud* har vi udvidet til en week-end-ordning; men sige Gud tak for den hviledag og gå i kirke, kunne ikke falde folk ind. Som gode børn skriver regelmæssigt hjem, kunne vi godt hilse på Gud i hans hjem en gang om ugen.

Det synes mig, at Guds bud er det mest moderne livssyn til at finde lykken ved. Og der er det specielle ved det, at et livssyn er noget, man har at dø på. Det oplevede vi under besættelsen. Det er det, mennesker spørger efter: hvad kan holde, når vi skal dø? Har vi noget at leve på, må det også være noget, vi kan dø på. Jesus sagde da også: »Den, som sætter sit liv til, skal redde det; men den, der hytter sig, skal dø!« Den, som altså vil sætte sit »moderne livssyn« til, opgive sit eget, skal finde livet.

Poul Gøtzsche.

TAK

»Blomsterpigen« vil herved gerne udtrykke sin varmeste tak på egne, skolens og fremtidige elevers vegne. Det har været en stor opmuntring at modtage store og små pakker fra alle egne af landet og rørende at læse de hilsener, der fulgte med, som var et bevis på gamle elevers og venners interesse og kærlighed til skolen her.

Vi har modtaget løg af alle mulige slags, og vi glæder os meget til næste forår at se de skønne blomster myldre frem.
Tak!

»Mikkel«.

Fra skolen

Den forløbne måned har stået i besøgenes tegn. Jeg tænker ikke alene på, at *Espergærde* menighed, *Reerslev* sogns ældre, søndagsskolen i *Skimmede* og *Jyderup KFUM* og *K* har gæstet os, men på mange og meget interessante gæster, som ydede os den tjeneste at holde foredrag for os. Skal vi gå geografisk frem og først nævne dem, som kom længst borte fra, må vore indiske gæster komme som nr. 1 *Mr. Nanabhai Bhatt* er medlem af det indiske parlament, rektor for et universitet i den nordvestlige del af Indien og tidligere undervisningsminister i sin stat. *Mr. Manubhai Pancholi* er professor i historie ved nævnte universitet. Begge er de hinduer, ivrige disciple af Gandhi og stærkt engagerede i opbygningen af det nye Indien. Den indiske regering har bekostet deres rejse til Danmark for at studere danske skoleforhold m. m. I de otte dage, de var hos os, levede de med i skolens liv, foretog forskellige ekskursioner og holdt fire foredrag: „Indien — land og folk“, „Mahatma Gandhi“, „Hvorfor spinder vi?“ og „Hvor langt er Indien nået efter 1947“ (uafhængigheden) — det sidste ved vort offentlige møde den 28. juli. At det var en oplevelse at have disse to typiske indere blandt os, behøver jeg ikke at sige. De gik indisk klædt, spiste på indisk og begyndte hver morgen med en times spinding. Indien kom os nær med dem. Mange tanker gik igennem os ansigt til ansigt med dem: Deres idealisme er en dom over os; kunne idealisme redde mennesker, så ... Men Gud ske tak for evangeliet om Jesus Kristus, i hvem Gud er kommet til os med frelse! Hvor må det være svært at være missionær i Indien! Vanskeligere end det mørkeste hedenskab er synkretismen, d. v. s. religionsblandingen på et højt idealistisk niveau. Vi må bede meget for Indien og for de missionærer, som endnu et stykke tid har muligheden for at forkynde ham, der ene er vejen, sandheden og livet (Johs. 14, 6).

Eksotiske gæster

Ikke mindre interessant og udbytterigt var pastor N. N. og frues besøg hos os. Ja, så ond er verden af i dag, at vi ængstes for at nævne navne endog blandt venner — og så onde og trykkende kan kårene være, at 14 dage på Fårevejle Højskole i et brev fra dem kunne betegnes som de sorgløseste, gladeste og bedste, der er oplevet i mange, mange år. To foredrag førte os til et land, hvor både kirken og ungdommen lever under så helt anderledes forhold end dem, vi kender, og blev os en alvorlig appel til at vågne og blive os bevidst som kirkens ungdom. Det uforglemmeligste var dog det stadige omkvæd: „Beklag os ikke! Hos os lever kirken. Vi er kastet ind på Gud og hans ord på en sådan måde, at vi aldrig ville bytte det bort for trygge kår“.

Indtryk af en levende, arbejdende, kæmpende kirke selv under tryggere kår fik vi dog gennem endnu et udenlandsk besøg: Dr. polit. J. C. C. Rupp med familie fra Holland. Dr. Rupp er en af forstanderne for det kirkelige institut (højskole) i Driebergen, som giver lægfolk en fireårig uddannelse til tjeneste i kirken som ungdomsarbejdere, missionærer, ledere af genopbygningsarbejde i de tidligere oversvømmede områder o. s. v. Institutets og bevægelsens navn er „Kerk en wereld“ (kirken og verden), hvorved også dens formål er udtrykt: at lade evangeliet lyde ud i verden og lyse ind i samfundsordningerne. Dr. Rupps arbejdsfelt er kirkens forpligtelse på det sociale område. Om „Kerk en wereld“ fik vi et foredrag tolket af Anna Johannes forlovede, lærer de Wit.

Fire fremmede sprog har altså lydt iblandt os i de forløbne uger; helt glemte vi dog ikke vort modersmål; derfor sørgede både amtskolekonsulent L. C. H. P. e. d. e. r. s. e. n, Skårup, der som tidligere fortalte om Færøerne og læste „Niels Ebbesen“, og forstander J. o. s. e. f. B. l. o. m. g. r. e. n, Byens kristelige Folkehøjskole i Betesda, som har holdt foredrag om „Nordens åndelige sang“ og sunget for os ved aftenandagterne.

Tro heller ikke, at vi over alt „gæsteriet“ glemte vort daglige arbejde! Det måtte passes. Instruktionssygeplejerske, frk. I. n. g. e. M. a. r. i. e. J. ø. r. g. e. n. s. e. n, som har hjulpet os så godt i et par måneder, har dog forladt os for at overtage en stilling som instruktionssygeplejerske på Hjørring centralsygehus. Vi siger tak for hjælpen og byder efterfølgeren, instruktionssygeplejerske, frk. L. o. u. i. s. e. G. r. o. t. h, som vil hjælpe os kursus'et ud, velkommen.

Onsdag d. 11. august genopførte vi vor dramatisering af F. l. o. r. e. n. c. e. N. i. g. h. t. i. n. g. a. l. e. s. liv. Der var også denne gang propfuldt hus.

Om forløbet denne gang af det halvaarlige, altid kærkomne besøg af formanden for Dansk Sygeplejeråd, frk. M. a. r. i. a. M. a. d. s. e. n, skal der fortælles i et følgende nr.

Aftenbøn

H. Weber Jensen

Dagen viger, sol går ned,
 nattens mulm sig breder.
 Skænk din nåde, skænk din fred,
 til hvert barn, der bede.

Herre, vær min sol og skjold
 i en vildsom verden!
 I din frelses-hånd mig hold
 under vandringsfærden.

Når min livsdags sol gaar ned,
 kom mig da i møde;
 led mig fremad fjed for fjed,
 mod din morgenrøde!

Josef Blomgren.

Næste offentlige møde

på skolen bliver onsdag d. 8. september kl. 20. Det bliver det sidste, mens sommer eleverne er her. Forst. vil fortælle om kirkedagen i Leipzig, og elevkoret synger. Alle er velkomne.

Holger Wiberg

som var elev på skolen 1915—16 og lærer fra 1918—22, er død og begravet fra Diakonissestiftelsens kirke søndag d. 18. juli. Wiberg vil blive mindet på Fårevejle Højskole som den dygtige tegner og tegnelærer, og selv har han sat sig et smukt minde i den frise, som pryder elevdagligstuen, og i talrige tegninger her i „Sølvsnoren“ o. a. st. Fra 1922 har Holger Wiberg været lærer ved børnehjemmet „Godthåb“.

Fra elevkredsen

ADRESSEFORANDRINGER

1953: Helga Madsen, sygehuset, Kalundborg.
 1953—54: Irene Ø. Pedersen, Viborgvej 18, Holstebro.
 Pastor C. Bartholdy, Falkevej 13, Kolding.
 Overportør J. L. Hansen, Jernbanevej 101, Ringsted.
 Inger Vilstrup, gymnasiet, Haslev.
 Fru Irene Jensen, f. Jørgensen, Binderup pr. Dalager.
 Søster Agnes Hansen, Diakonissest., P. Bangsvej 1, Kbhvn. F.

TIL BEDEVÆRELSET

er modtaget gaver fra fru Anna Hansen, Hareskov, (to gange) og frk. Hansine Ousager, København. Ved elevmødet solgtes programmer og jubilæumsskrifter for 104,22 kr.

HILSEN FRA ØEN I ØST

Fårevejlekredsen på Bornholm var søndag den 1. august samlet i Bodilsker missionshus. Vi havde den glæde at have tidligere forstander, landssekretær C. M. Julin iblandt os og vil hermed gerne sende en hilsen til skolens forstander, lærerkræfter og elever og til alle „Sølvsnoren“'s læsere.

Ingeborg Hansen (1927). Esther Lund (1935). Ellen Lund (1932).
 Alma Pedersen (1932). Anna Dahl (1921). Jokum Hansen (1922-23).
 Thore Dideriksen (1928). Hedvig Pihl (1921). Chr. Poulsen (1924-25).
 Marie Holm, f. Larsen (1922). Karl Hansen (1924-25).
 Marie Didriksen (1919). Marie Rømer (1911). Ellen Bech (1928).
 Ludvig Hartvig (1925—26). Thora Hermansen, f. Jensen (1924).
 Charles Hermansen (1924-25). Aksel Larsen (1927-28).
 Valborg Larsen, f. Kofoed (1924). Alice Nielsen, f. Møller (1924).

Mette Kjær Nielsen, f. Rasmussen (1928). Asta Vibe (1923).
 Magna Larsen (1921). C. M. Julin (1907-34). Agnes Kjølle (1927).
 Margrethe Jakobsen (1909). Agnes Rasmussen, f. Nielsen (1924).
 Karen Andersen, f. Andreasen (1927). Sofie Olsen, f. Bentsen (1930).
 Karl Herman Olsen (1929-30). Lisbeth Pedersen, f. Sonne (1924).
 Ingeborg Mogensén (1923). Andreas Jakobsen (1908-09).
 Ellen Larsen (1941).

EFTERLYSNING

Kære kammerater fra sommeren 1951!

Det er snart længe siden, jeg har fået meddelelser om, hvem der har vandremappen „Trækfluglen“ og højskoleholdets private „Solglimt“. Jeg håber ikke, mapperne er gået tabt eller er blevet gemt for godt. Den skulle jo gerne være et led mellem os, og jeg håber, vi alle hver dag venter på den; det gør jeg i al fald, og når vi kun er ca. 30, skulle det ikke vare så længe med at vandre rundt. Skulle der være sket det kedelige, at mapperne er gået tabt, kan interesserede henvende sig til mig; så skal jeg gerne starte en ny, hvis der er tilslutning til det. Jeg er for tiden elev på Tommerup højskole og er meget glad ved at være her. Når jeg rejser herfra, skal jeg hjem, og da er adr. Egens pr. Rønde. — I håb om, at jeg snart hører et par ord om, hvem der sidst har haft vandremapperne, sendes de bedste hilsner til jer alle fra

p. t. Tommerup Højskole, pr. Knarreborg st.
 Elly Møller,

BRYLLUP

Sygeplejeelev frk. D o r t h e B a c k e r (vinteren 1952—53) blev i maj gift med lærer Martin Jakobsen, Svendborg. „Sølvsnoren“ bringer hermed de nygifte en omend stærkt forsinket, men lige vel ment hjertelig lykønskning. Deres adr. er Pasopvej 86, Svendborg.

DØDSFALD

Vi har erfaret, at K a r e n M a r i e N i s s, som var elev hos os vinteren 1951—52, er død. Karen Niss begyndte som elev på Brovst sygehus, men blev ret hurtigt syg og måtte afbryde. Vi mindes hende her på skolen som en alvorlig elev, som tog alvorligt på livet og opgaverne — og vi tænker kærligt på hendes kære med et: „Når jeg har tænkt mig træt til døden, sig så, hvad du har tænkt. o, Gud“.

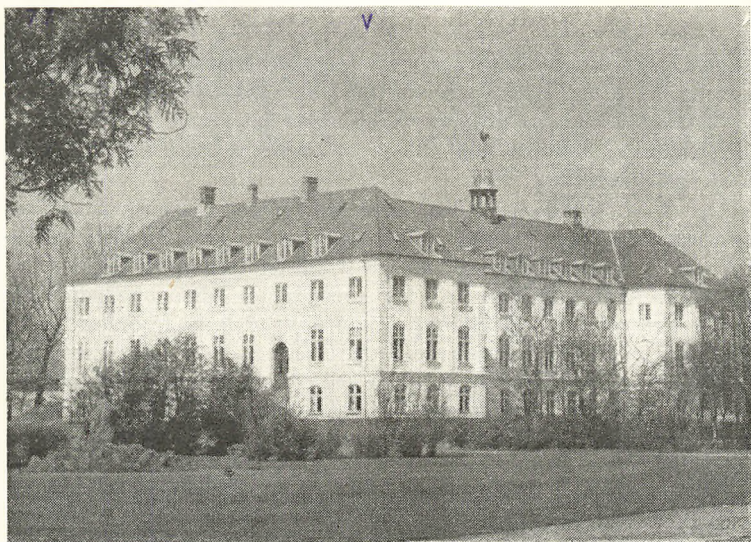
HØJSKOLEKREDSEN FOR VEJLE OG OMEGN

samles søndag d. 29. august på mødepladsen ved Grejsdal hotel. Kl. 14,30 taler højskolelærer Lassen, Hoptrup, og kl. 16,30 forstander P. Møller, Tommerup.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.

Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

44. årg.

November 1954

Nr. 11

Ånden i sygeplejen

Af højskoleforstander,
pastor **K. Robert Hansen**

*Et nyt elevhold blev budt velkommen
den 3. november. Skolens velkomsthil-
sen lød såldan:*

Fra de besøg, som den ganske unge Florence Nightingale af-
lagde hos pastor Fliedners på deres nyoprettede diakonissehus
i Kaiserswerth, hvor hun hentede inspiration til det, der blev
hendes livs storværk, erindrede hun sit liv igennem et ord af
fru Fliedner: »Lad aldrig ånden i sygeplejen ofres på teknik-
kens alter!«

Florence Nightingale kunne aldrig blive træt af at gentage
det, og det peger egentlig mod det centrale i det, hun ville.
Ja, vel, hun manglede så sandelig ikke sans for »teknikken«,
hvis man derved forstår sygeplejerskens faglige dygtiggørelse,
den rent »håndværksmæssige« og erhvervsmæssige side af

sagen. Men hun vidste også, at »teknikken« altid stod i fare for at blive et alter, hvorpå *ånden* i sygeplejen kunne ofres, og hun anså det for en stor ulykke, om det skete, og kæmpede til det sidste som en løve for, at sygeplejen byggedes op på et *åndeligt* grundlag.

De er nu kommet på *højskole*. For nogle af Dem er det en selvfølgelig ting; De véd på forhånd en del om, hvad højskole er; det lå måske i luften i Deres hjem og i de kredse, De færdedes i. Andre af Dem sidder her i aften med spørgsmålet: Hvad er dette her for noget? hvad skal vi her? hvorfor fik vi det råd at tage på højskole, inden vi gav os i kast med vor sygeplejeuddannelse? Eller man stiller spørgsmålet i almindelighed: Hvordan er det gået til, at moderne sygeplejeuddannelse og den gamle danske folkehøjskole har fundet hinanden?

Og i øjeblikket véd jeg ikke noget bedre svar på dette spørgsmål end dette: Foruden at give Dem »reelle« kundskaber ville vi gerne være medarbejdere på det, der gemmer sig i ordene: »Lad aldrig *ånden* i *sygeplejen* ofres på teknikkens alter!«

Ånden i sygeplejen — hvad er det? Det er egentlig svært at udtrykke — i hvert fald i nogle minutter. Heldigvis har vi også fem måneder dertil. Men lad mig antyde det med nogle få sætninger, hvis rækkevidde De måske ikke indser i øjeblikket, men som De kan gå og »tygge« på:

1. *Sygeplejegeringen må aldrig løsrives fra sin udøvers personlige liv*. En sygeplejerskes moralske niveau må ligge højt — det kan aldrig ligge for højt. Den syge er meget fintmærkende. En sygeplejerske virker ved det, hun *kan* (»teknikken«) — men endnu mere ved det, hun *er* (»ånden«). Moderne forståelse af de psykosomatiske sammenhænge bekræfter det. Og selvom vinden en dag blæser fra en anden kant, er det sandt alligevel. Kære elever! sygepleje må øves med rene hænder.

2. *Sand sygepleje er efter sit væsen tjeneste*. At sygepleje er et erhverv, vil ingen benægte. Men efter sit væsen er den tjeneste; *ånden* i den er og må være tjeneste — for medmennesket, for næsten i nød — tjeneste, som på en eller anden måde hænger sammen med et *kald*. Ja, ja, nu tror De, jeg taler om noget sværmerisk. Jeg véd godt, at der kan tales sværmerisk-mystisk eller romantisk-uvirkeligt om kaldet. Men at benægte kaldets virkelighed ville være uåndeligt og dermed urealistisk. Kald er forpligtethed, bundethed, drift til at give, værne, være god, tjene — en drift, som kan være stærk og ægte ikke mindst hos den sande og sunde unge kvinde.

3. *Sand tjeneste har sit udspring hos og sin stadig rin-*

Forstander
K. Robert Hansen
ved skrivebordet

dende kilde — ikke i os selv, men i *Jesus Kristus*. Hånden på hjertet — hvem så De for Dem, da ordene renhed, godhed og tjeneste blev nævnet? Jeg véd det — Ham, som sagde: »Jeg vil; bliv ren!« og »Jeg er ikke kommet for at lade mig tjene, men for at tjene og give mit liv til en løsesum for mange« — Ham, som gav sig selv helt hen i tjenesten for os, og som, når han kalder et menneske til tro, altid samtidig kalder det til tjeneste.

Ånden i sygeplejen er — *Jesu Kristi ånd*. Herom er vi forvisset på dette sted.

Nej, nej, vi øver ingen åndelig tvang. Ånd og tvang passer ikke sammen, men ånd og frihed. Men vi vil og må ud fra vor overbevisning og med alt det, som er og altid må være den danske folkehøjskoles særpræg prøve at åbne vordende sygeplejerskers — og nu altså Deres — øjne for — ånden i sygeplejen og dermed være med til i Florence Nightingales ånd at sige til sygeplejeverdenen af i dag: »*Lad aldrig ånden i sygeplejen ofres på teknikkens alter!*«

Om det skal lykkes at sige det til *Dem* i de kommende måneder, sådan at det forstås og bliver til virkelighed, beror på to ting: *Guds velsignelse* og *Deres åbenhed*. Vi regner med begge dele.

Fra skolen

Siden vi sidst havde lejlighed til at fortælle herhjemme fra skolen, er der sket meget. Først og fremmest, at vi har taget afsked med sommerholdet 1954 og budt velkommen til vinterholdet 1954—55.

Det var med vemod, vi sagde farvel til sommerleverne ved *afslutningsfesten* d. 24. sept. — vi var efterhånden blevet ryttet godt sammen, ikke mindst hen imod slutningen af som-

meren. Frk. *Pade* holdt afskedstalen ud fra Harald Kides »Helten«; Felix' nye store film: »Skæbne eller skabervilje« afrundede sommerens undervisning, både hvad det »faglige« og det »åndelige« angår; *Lea Eriksen* og *Else Olsen* havde skrevet sange; *Yth Norreen* bragte skolen holdets tak for sommeren og overrakte en gave, som glædede os meget: et godt bidrag til det bedeværelse, som vi håber snart bliver en virkelighed; frk. *Frederiksen* og »Mikkel« havde ordet, og forst. sluttede af med andagt — dog nej, det sidste (og bedste) var de halvanden time, vi var samlet om klaveret, efter at den officielle del af aftenen var forbi, og den ene sang afløste den anden. Og nu er De så forlængst begyndt hver på sit sted og har gjort Deres første erfaringer. Vore tanker går til Dem med bøn om, at også den erfaring må være gjort og gøres fra dag til dag i fremtiden, at det går an — som vi sang det så tit — at »stole på Guds nåde«. Tak for alle brevene!

Den 3. nov. holdt vinterholdet så sit indtog under udfoldelse af det sædvanlige »ceremoniel«. 96 nye elever — alt, hvad vi kan huse. Det er 7. hold, vi tager imod — som tiden dog går! Ved den private velkomst på selve ankomstaftenen talte som sædvanlig forst.; men ved det offentlige *velkomstmøde* var det Haslev højskoles nye forst., pastor *Henrik Christiansen*, der førte ordet. Vi synes alle, at »de nye« er faldet usædvanlig hurtigt til både i arbejdet og kammeratskabet.

Til den sidste måneds oplevelser på sommerskolen hører nogle af de besøg, hvorpå sommeren blev så rig. Mandag d. 23. august var skolegården fyldt med »salatfade«; det var en invasion af politifolk fra Roskilde politikreds anført af politimester *O. Kann*; de motiverede besøget med, at de trængte til at se noget sundt og opleve noget glædeligere end det, de til daglig havde med at gøre. Den 25. s. m. kom forstander *M. Linderoth* fra Sommersted ungdomsskole på besøg og talte ved et off. møde, og dagen efter havde vi bestyrelsesmøde, som eleverne dennegang fik deres del i, idet skolens formand, formanden for Kirkelig Forening for Indre Mission i Danmark, pastor *Chr. Bartholdy* gav dem en halv time, som næppe glemmes med det samme. At forst. ved sommerens sidste off. møde, d. 8. sept., talte om sin sommers store oplevelse: »Til kirkedag bag jerntæppet« nævnes kun for fuldstændigheds skyld.

Mellem afskeden med sommerholdet og velkomsten til vinterholdet lå så oktober måned. Den startede med et *kursus for sygeplejeelever* arrangeret af Dansk Sygeplejeråd. Vi havde den glæde at se 17 af vore egne »gamle« elever blandt de ca. 70 deltagere — hyggeligt at have jer hos os endnu engang!

Apropos! Det kan jo have sine vanskeligheder for jer af vore gamle elever, som nu har jeres gerning på sygehusene, at slippe af sted til elevmøderne. Men hør her! der er en chance for et flerdages besøg på jeres gamle skole og for påny at opleve fællesskabet på det *bibelkursus*, som vi agter at afholde 9.—12. oktober 1955. Notér allerede nu dagene i jeres kalender! tilrettelæg ferien således, at I har disse dage tilovers! Velkommen!

For frkn. *Pade* og *Frederiksen* betød oktober iøvrigt nogle dejlige ferieuger på det dansk-schweiziske højskolehjem »Eden« i Ringgenberg i Schweiz, for frk. *Mikkelsen* en måneds ophold som stipendiat på »Lysebu« i Norge, for frk. *Anni Petersen* et kursus på Snoghøj gymnastikhøjskole og for frk. *Groth* afrejse til den spændende og betydningsfulde opgave, der ventede hende i —Teheran: kaldet af Røde Kors til at begynde en sygeplejeskole i Persiens hovedstad! Forst. tog på møderejse og besøgte bl. a. to for ham meget kære steder: Sdr. Bjert og Brønderslev, mens »vor mor« holdt sig hjemme hos sine flinke piger og fik pudset skolen op til modtagelsen af vinterholdet.

I medarbejderflokken er der sket forandring. Som bekendt blev instruktionssygeplejerske, frk. *Karen Nielsen* syg i begyndelsen af maj og måtte rejse. Vi havde regnet med en tilbagevenden; men frk. Nielsen har set sig nødsaget til at opgive tanken herom. Nu håber vi, at den kommende vinter vil give hende så mange kræfter, at hun til foråret vil være i stand til at tage fat på en anden gerning, hvor hun kan få brug for sine kundskaber og evner og afløb for sin trang til at være og virke blandt unge. Frk. Nielsen opholder sig i sit hjem, villa »Fredly« på Thurø. Derved går vore tanker med tak for tiden her på F. H. og alle gode ønsker for de kommende dage. I frk. Nielsens sted har vi fra 1. nov. fået sygeplejerske, frk. *Lilli Ingemann Pedersen* som undervisningsassistent. Som studerende sygeplejerske går sygeplejerske, frk. *Gunhild Kofod* med i undervisningen. Vi byder dem begge hjerteligt velkommen og glæder os over, at de allerede er faldet så godt til. Fra køkkenregionerne meldes, at *Birthe Nebel* er blevet afløst af *Birgit Jacobsen* fra Stigs Bjergby. Vi siger Birthe tak for tiden, hun tjente os tro, og byder Birgit velkommen til arbejdet på, at »ingen skal være helt uden mad«(!)

Familienyt: *Anna Johanne* er på den udvidede højskole i Haslev; hendes forlovede, *Ab de Witt* fra Rotterdam, er på vej til at blive dansker, idet han fra 1. sept. er vikar i et lærerembede i Sdr. Stenderup ved Kolding; *Anders* er begyndt i 1. seminarieklasser i Haslev; *Margrete* er efter endt

efterskoleophold på Sommersted ungdomsskole påny genindsat i sit embede som stuepige på F. H.; og Niels passer sin skole og lærer latin hos sin far til stor fornøjelse for — faderen.

Så kan jeg vist ikke mere og giver derfor ordet til »Mikkel«
— *hun* ka' som aldrig før, ka' I trow. K. R. H.

Johanne Mikkelsen

O Norge! — O Lysebu!

„Se, denne fresken,
se dette rike, —
snart gammel skogtroll,
snart pur ung pike, —
en naken vår
med isbjørneskrud,
et gammelt kunstværk,
signeret: Gud!“

(Gunnar Reiss Andersen.)

Under mottoet „Norsk freske“ af ovennævnte norske digter vil jeg prøve at dele mine oplevelser fra oktober måned med elevbladets læsere.

Som adskillige véd, var jeg en af de lykkelige, der allerede i juni måned fik at vide, at jeg havde fået tildelt Dansk-norsk Samarbejdes stipendium til to måneders frit ophold på fondets ejendom „Lysebu“. Dansk-norsk Samarbejde har sin rod i krigstiden; der blev i Norge indsamlet en storslået gave, som skulle tjene „til minde om dansk broderskabs ånd i krigsårene“. For denne gave blev ejendommen Lysebu købt. Ca. 12 km nord for Oslo finder man gården i de skønneste omgivelser, nogen dansk kan tænke sig. F. eks. kan man fra vinduerne i den smukke spisestue se ud til Gaustad-toppen med evig sne — over 125 km borte. I ganske bedårende omgivelser kan man på kort tid komme til udsigt over Oslo, set fra 450—500 meters højde, for slet ikke at tale om, at man er nabo til det berømte Holmenkollen. Klimaet i denne højde er en drøm for os fra det stormomsuste Danmark, stille og klart — og tænk, i denne ellers så sludfulde oktober oplevede vi 20 solskinsdage af oktobers 31!

Ad forskellige veje nåede fondet for dansk-norsk samarbejde op

på millionbeløb, som stilledes til rådighed for stipendiater, dels for danske i Norge og norske i Danmark, idet formålet for fondet er: „at bidrage til øget forståelse og samarbejde mellem Norge og Danmark på kulturelle og andre områder“. Disse stipendier averteres i aviserne i januar og kan søges af alle erhverv — blot forlanges en færdig uddannelse. Administrationen af fondet ledes af generalsekretær fru Borghild Hammerich, hvis mand, admiral Hammerich døde ved Shellhusets bombardement. Generalsekretærens dygtige og beundringsværdige ledelse mærkes også i det daglige, både på „Lysebu“ og den tilsvarende ejendom i Danmark, „Schæffergården“ i Gentofte, hvor norske stipendiater bor. Det er meningen, at stipendiaterne i den tid, studierne varer, skal føle sig hjemme, og det lykkes i høj grad. Fra man trådte ind ad døren på „Lysebu“, følte man sig medansvarlig for det hjem, man skulle få lov at kalde sit i kortere eller længere tid. Sekretærens aldrig svigtende beredvillighed, husmors omsorg og de unge jenters daglige færd blandt os blev en del af opholdets store oplevelse. Livet formede sig trods de store forskelle i flokken som i et godt hjem og blev en helhed. Vi var 20 danske og 4 fra Norge. Forskellige fag som: 1 fængselslærer, 2 væversker, 1 forsorgssekretær, 2 fysioterapeuter, 1 maler, 1 billedhugger, 1 kordegn og 1 præst + 10 skolefolk af alle skolens grene var repræsenteret. At flokken blev så sammensvejet, skyldes ikke mindst de 4 nordmænd (2 præster + en redaktør og en musiker), der utrættelig var de samlende og givende på nordmændenes tilfældige og dog stærke måde.

Der var overalt på ejendommen lagt vægt på at understrege det typisk norske både ude og inde, at man fik et stærkt indtryk af, hvordan man i Norge langt stærkere end herhjemme har formået at bevare gammel, ædel kultur.

Stipendiaternes studier foregik dels ved institutionsbesøg eller hjemmearbejde. Overalt, hvor man kom, blev man fra norsk side mødt med stor velvilje og interesse, så man netop kunne arbejde med de ting og under de forhold, som kun et ophold i landet kunne give, i modsætning til bogstudier på afstand. Alle vegne var der billig adgang til teatre, udstillinger o. l. og desuden arrangeredes forskellige sammenkomster på „Lysebu“. Her skal nævnes professor A. Seips foredrag om „Sprogstriden i Norge“, det stadige diskussionsemne i Norge. Desuden fik vi en inspirerende aften sammen med instruktør, fru Gerda Ring fra Nationalteatret. Fru Ring lod os på en alvorlig og gribende måde, der skabte respekt om teaterverdenen, se, hvad der foregår inden premieren på et stykke, i dette tilfælde Jean Anouths: „Jeanne d'Arc“, som vi alle havde haft lejlighed til at se, og som var et af vore stadige samtaleemner. Koncerterne i universitetets aula, med Edvard Munchs malerier i baggrunden, hører med i oplevelsernes række, ligesom pianisten Robert Riflings Beethoven-koncert i universitetets bibliotek aldrig

vil slettes af ens sind. Kunstnernes gode kår i Norge får man et stærkt indtryk af gennem rådhusets imponerende, typisk norske udsmykning; alle betydelige malere og billedhuggere har givet deres bidrag, ligesom Vigelandsparkens storslåethed er et udtryk for Oslo bys generøsitet over for landets førende kunstnere. En tur til Tyrifjord blev det storslåede naturindtryk af Norge for mit vedkommende. I et landskab, der var smykket med et tyndt sne-lag, fik jeg et minde, præget af fjeld og vand, højde og renhed.

Som mange ved, og adskillige har hørt omtalt, „en enkelt gang“, havde jeg som studieemne: „Norsk litteratur efter 1814 med særlig henblik på Sigrid Undset“. Da jeg af hensyn til tiden har fået lov til at få opholdet delt i to dele, har jeg, som naturligt var, holdt mig til første del af emnet i oktober måned. Den inspiration, det er at høre norsk litteratur læst, spillet og gengivet paa originalsproget, er ubetalelig. Jeg var så heldig at deltage i to forelæsningsrækker på universitetet, som kunne give mig, hvad jeg ønskede. Professor Francis Bull — kun de, der kender professoren, forstår, hvad dette navn rummer for nordmænd og norsk litteratur — gennemgik tiden efter 1814 og gav os et meget stærkt indtryk af de mennesker, der har betydet noget i Norges svære år. Den anden oplevelse var docent Håkonsens gennemgang af „Peer Gynt“. — Først nu forstår jeg, h v o r norsk dette værk er. Især en oplæsning af „Mor Åses død“ ved to studenter har prentet sig dybt i mit sind.

At så alle de mange ting i dagliglivet på Lysebu, naturen, minderne fra Norges historie, kunstens forskellige grene, kirkernes gudstjenester, sangene i „Norges melodibog“, altsammen blev tråde i det billedvæv, der for mig blev resultatet af en måneds ophold i Norge, kan jeg bedst udtrykke ved igen at citere et af versene fra „Norsk freske“:

*Her står det altså —
et faktum — billedet!
Her står det altså
som mester ville det:
I rustgult, rosa,
i æterblåt,
i skaberprosa:
Se alt er godt!*

De hjerteligste hilsener til alle gamle elever. Jeres Mikkel, der forhåbentligt skal få lov at opleve et om muligt endnu skønnere forår i Norge.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.
Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.

Sølvsnoren

Medlemsblad for Faarevejle højskoles elevforening

44. årg.

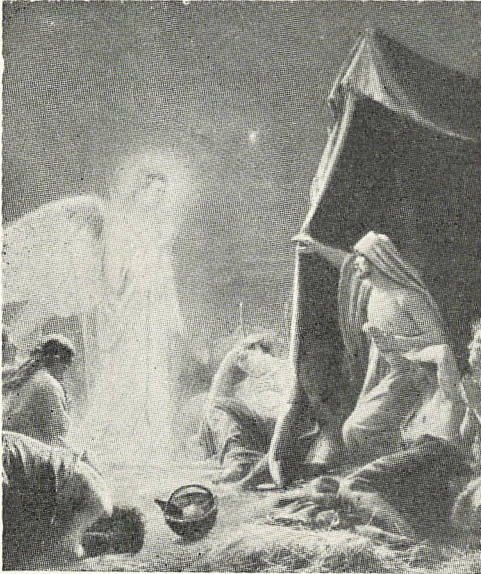
December 1954

Nr. 12

Julen — og hverdagene derefter

Dette er ikke en juleprædiken. For det første har De sandsynligvis både hørt og læst adskillige juleprædikener, inden De får tid til at kigge i dette blad; jeg gætter på, at det på det tidspunkt, De får det fat, er blevet hverdag igen. For det andet er det faldet i min lod i disse år at være prædikant på 2. juledag — og det er jeg for resten glad for. 2. juledag står på grænsen mellem festen og hverdagen; dens tekster (kig dem igennem i salmebogen, i det mindste den om *Stefanus*; 2. juledag er jo hans mindededag) hilser os fra *julens evangelium* og siger, at *det holder i hverdagene derefter*. Og det er den hilsen, vi vil prøve at høre nu.

Det var den hilsen, han sendte, den unge københavnske præst, der lå for døden, og som midt i stor svaghed og mange smerter sagde til sin ven, der havde taget ham til alters for sidste gang: »Hils dem så allesammen og sig, at *det holder*«. Den hilsen skulle de have, alle hans venner, at det evangelium,

Det holder —

han havde forkyndt, og i hvis tjeneste de i modsætning til ham skulle få lov til at være en tid endnu — at det holdt, også i den yderste nød.

Ja, det holder. *Evangeliet*, det glade budskab, som nu igen prædikes i denne jul om Jesus Kristus, Guds enbårne søn, der kom til os med frelse og fred — det holder.

Det har nu holdt i snart 2000 år. Det var ikke kling-klang og stemninger, det, der blev sat ind i verden, da det lød over markerne til hyrderne: »Frygt ikke, se, jeg forkynder jer en stor glæde: der er født jer en frelser«, men virkelighed, sandhed, bærekraftig, holdbar virkelighed og sandhed fra Gud selv. Trods alle sine fjender, hadere og spottere har dette evangelium holdt indtil nu. Og dem har der været mange af lige fra dets første dage til nu. I Ap. Gern., de første 30 års kirkehistorie, ser vi, hvordan modstand, forfølgelse og had har fulgt det lige fra begyndelsen. Det begyndte med et taleforbud: man måtte ikke tale i »dette navn«. I næste omgang stod det på tortur. Og i afsnittet om Stefanus hører vi, at modstanden og hadet mod evangeliet er blevet så stærkt, at det bliver til lynchning af en af dets bærere. Og sådan fremdeles hele kirkens historie igennem; i hvert århundrede er der på en eller anden måde løbet storm imod det. Men det holdt. Dets tjenere holdt ikke — de kunne både piskes og jages som dyr og slås ihjel — men evangeliet holdt. Ja, *det*

mere end holdt; der blev »overskud«; det gik altid efter ordet: »Vil nogen Guds forsætter hæmme, han nødes til selv dem at fremme«.

Og *det vil fremdeles holde*. Der eksisterer ikke noget løfte om, at modstanden efterhånden vil lægge sig; tværtimod. Løftet lyder på, at »Dødsrigets porte ikke skal få overhånd over« det; det vil leve og holde; for det er den levende Gud selv, der står bag det og holder.

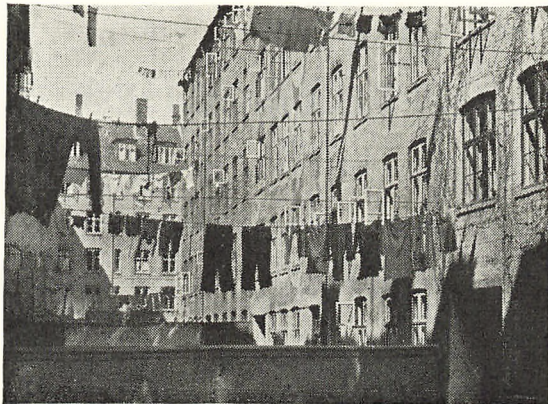
Men ikke alene holder evangeliet, men *det holder for den, der giver sig det i vold*.

Det holdt for Stefanus. Det holdt for ham, når han atter og atter måtte møde sine modstandere og tage en dyst med dem; og de var så vist ikke lette at bide skeer med, overlegne som de var både i tal og magt. Det holdt for ham, da det kom så vidt, at han blev overfaldet og slæbt for retten. Det holdt for ham, da man fremstillede falske vidner og fandt på allehånde nederdrægtigheder for at komme ham til livs. Det glippede heller ikke, da han stod overfor sine dommere, og man stirrede på ham med onde og hadefulde øjne, og han vidste, at de havde liv og død i deres hænder. Det holdt for ham, da han blev overgivet til pøbelen, til terrorgruppen Paulus, og stenene haglede ned over ham. Det holdt for ham i døden: han vidnede i sin dødsstund: »Se, jeg skuer himlene åbne, og menneskesønnen stående ved Guds højre hånd«.

Ja, *det mere end holdt*. Det ikke alene holdt, så han ikke svigtede og gav op, men stadig kunne tro og holde fast for sig selv personligt — men *der blev »overskud«*. Et overskud, der viste sig i, at han midt i det altsammen kunne tale og vidne med visdom, klarhed og frimodighed — et overskud,

— også i alt
det grå

der lagde sig for dagen i, at hans ansigt strålede («og de så hans ansigt som en engels ansigt»), d. v. s. han ikke bare holdt stand over for det onde, så han ikke selv blev ond og kom til at hade; men han »herskede midt iblandt sine fjender«, bevarede et så mildt sind midt i alt hadet, at det må have stukket dem i hjertet. Og fremfor alt: at det mere end holdt for ham, viste sig i, at han til sidst ikke bare dømte sine drabsmænd og overgav det til Gud at dømme, men han kunne *tilgive* og bede Gud om at tilgive dem: »Herre, tilregn dem ikke denne synd!«.

Vi ved ikke, hvad vi skal komme ud for hverken som kirke eller som enkeltkristne; vi skal ikke udmale os det, men hellere hilse hinanden med et: Hvad der end kan komme, *det holder*, det evangelium, i hvis vold vi har givet os. Hvad er sværest: Stefanus' situation af had, forfølgelse og død — eller de mange og lange hverdage med deres bestandige angreb på vor tro og frimodighed, med sygdom og skuffelser, med savn og sorg, med tvivl og fortrædeligheder, alt det grå? Det kan vi ikke svare på endnu, da vi vel ikke har oplevet mere end det ene — men under alle omstændigheder: *det holder*. I martyriets blodigrode eller hverdagens kvælende grå — evangeliet er der, og det holder. Vi får ikke mod og kraft på forskud; men i den stund, vi får brug for det, skal det blive vor oplevelse: *det holder*.

Ja, *det mere end holder*. »Trængsel, angst, forfølgelse, sult, nøgenhed, kulde, fare, sværd — i alt dette mere end sejrer vi ved ham, der elskede os« (Rom. 8, 35ff). Så mægtigt, så virkeligt er evangeliet om Guds frelsende kærlighed i Jesus Kristus, så stor er dets kraft, at det giver »overskud«. Og »overskudet« hedder glæde, vidnesbyrd og lovsang.

Til gengæld er der heller *ikke andet, der holder*, end det. Det ved vi godt og har erfaret så tit. Derfor nødes vi til at give os det i vold; vi kan ikke andet — vel? K. Rob. H.

VINTERHOLDET 1954-55

1 Amby, Kirsten, Sahl.	8 Anker, Ruth, Østerlars.
2 Andersen, Birgit Marie, Birkerød.	9 Baumgart, Margrethe, Bodum.
3 — Birgit Norma, Klitmøller.	10 Bodi, Anna, Refs-Vindinge.
4 — Inger, Sødring.	11 Boserup, Anna-Lise, Holte.
5 — Irene, Leby, Ærø.	12 Brinck-Jensen, Tove, Munkebjergby.
6 — Lissi, Frejlev.	13 Buus, Grete, Sønderholm.
7 — Petra Schou, Sminge.	14 Bøystrup, Anne Marie, Ørum, Djurs.

- 15 Christensen, Gunny, Frederikshavn. 48 Kølbæk, Stinne, Vildbjerg.
- 16 — Sigrid, Skovby, Als. 49 Larsen, Anna Kristine, Bangsbo, Læsø.
- 17 — Tove, Charlottenlund. 50 — Else, Rødovre.
- 18 Christiansen, Ruth, Ringsted. 51 — Hanne-Grethe, Hasle.
- 19 Dahl, Inger Kragh, Augustenborg. 52 — Jane Friis, Knudsker.
- 20 Dam, Rigmor, Gudhjem. 53 Lauritsen, Astrid, Ålestrup.
- 21 Danielsen, Gudrun, Frederiks. 45 Lentz, Rita, Tylstrup.
- 22 Frandsen, Sonja, Skærbæk, Sønderjylland. 55 Limborg, Ruth, Øerne, Helsingør.
- 23 Gottenborg, Bjørg, Solør, Norge. 56 Lomholt, Magda, Ravsted.
- 24 Halkjær, Ingrid, Ørnholm. 57 Madsen, Birgit, Helsingør.
- 25 Hansen, Ane Lise, Middelfart. 58 — Jytte, Thurø.
- 26 — Esther Byskov, Nr. Nisum. 59 Mikkelsen, Ruth, Bindeslev.
- 27 — Ida Wiese, Fjerritslev. 60 Nicolaisen, Ingrid, Vildbjerg.
- 28 — Krista, Tofterup. 61 Nielsen, Birgit Thaudal, Ugerløse.
- 29 Henriksen, Laura, Skårup. 62 — Elly, Rønne.
- 30 Højbjerg, Vera, Tofterup. 63 — Gudrun, Sjørring.
- 31 Iversen, Rita, Laurbjerg. 64 — Inger, Sønderholm.
- 32 Jensen, Elisabeth, Allerød. 65 — Karen Margrethe, Nilsøse.
- 33 — Else, Gl. Holte. 66 — Rita Bjørndal, Kolding.
- 34 — Esther Vammen, Hobro. 67 Nissen, Anne Marie, Sdr. Bramdrup.
- 35 — Kirsten, Haldrup. 68 Noe, Gerda, Vandborg.
- 36 Jepsen, Anne-Mette, Ringsted. 69 Olesen,, Kirsten Thagaard, Thurø.
- 37 Johansen, Birgit, Middelfart. 70 Olsen, Birthe, Rønne.
- 38 — Sonja, Randers. 71 Pedersen, Esther, Nr. Feldding.
- 39 Jørgensen, Birte Holde, Faendløse. 72 — Grethe, Ars.
- 40 — Inger Bodil, Østerlars. 73 — Ingrid, Helsingør.
- 41 — Inger Marie, Frederiks. 74 — Jytte, Odense.
- 42 — Karen Margrethe, Tyregod. 75 — Magna, Jerslev, Sjælland.
- 43 — Marie Houmøller, Ribe. 76 Petersen, Else Margrethe, København.
- 44 Kock, Birgit, Årsballe. 77 — Marie, Bovrup.
- 45 Kornum, Britta, Nykøbing Mors. 78 Pharao, Kate, København.
- 46 Kristensen, Ingrid Sloth, Bøvlingbjerg. 79 Poulsen, Elly, Thisted.
- 47 Kristiansen, Inga, Snedsted. 80 Rasmussen, Ellen Storgaard, Bråskov.
- 81 Rasmussen, Eva Juul, Bregninge, Tåsinge.

82 Riis, Anny, Skannerup, Gern.	89 Sørensen, Inge Kjølbeye, Gl. Asmild.
83 Rosenlund, Ruth, Randbøldal.	90 Toft, Yelva, Ribe.
	92 Tollestrup, Annalise, Odder.
84 Schmidt, Lydia, Kegnæs, Als.	93 Tranberg, Karen-Birgitte, Vestermarie.
85 Sloth, Else, Hee.	94 Westergaard, Betty, Birkerød.
86 Sommer, Lizzy, Østerlars.	
87 Sørensen, Anna Elisabeth, Agerbæk.	95 Winther, Karen, Klim.
	96 — Sonja, Åbenrå.
88 Sørensen, Else Rahbek, Lemvig.	

Fra elevkredsen

„Gør din pligt — og kræve din ret!“

Så er der gået et år igen, siden elevbladets læsere blev præsenteret for den gule blanket til indbetaling af kontingent for „Sølvsnoren“ eller rettere medlemsskab af Fårevejle højskoles elev- og venneforening. — Det første kræver 5 kr. til bladets trykning og forsendelse; men hvis elevforeningens andet formål — elevunderstøttelse — skal kunne opfyldes, må blanketten godt lyde på mellem 5 og 10 kr., — bare 6 kr. vil være en stor hjælp, og en enkelt elev vil kunne få en hårdt tiltrængt hjælp til slut på kursus, når det kniber med pengene.

Derfor tak for de lovpligtige 5 kr., og glæd Dem selv og andre med at sende lidt mere denne gang, inden 1. jan. 55!

NB. Der er indtil i dag indkommet ca. 1500 kr. i kontingent. Håber inderligt, at den anden halvdel snart er her. Tak!

Kassereren.

FAREVEJLEKREDSEN I KØBENHAVN

holder nytårssammenkomst fredag d. 7. januar kl. 20. Denne gang har vi fået lov at mødes i dagligstuen på Frederiksberg Hospital, N. Fasanvej 57. Vi venter at se rigtig mange gamle F.H.-elever af alle årgange. Her fra Fårevejle kommer så mange af medarbejderne, som kan være hjemmefra.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

mødes i Hjallerup missionshus lørdag den 15. januar kl. 20. Forstander, pastor K. Robert Hansen, Fårevejle: „Til kirke-møde bag jerntæppet“.

HØJSKOLEKREDSEN FOR VEJLE OG OMEGN

Søndag den 30. januar kl. 20 prc. i KFUK, Vejle. Forstander O. Madsen, Grejsdalens Ungdomsskole, fortæller og viser billeder fra Palæstina.

ADRESSEFORANDRINGER

- 1919: Asta Lisby, Storegade 6, Lemvig.
 1919—21: Murermester Christensen, Islevbrovej 11, Brønshøj.
 1935—36: Holger Sørensen, „Toftebo“, Ugerløse.
 1939: Gudrun Spliid, Kristiansvej 30, Charlottenlund.
 1941—42: Charles Boomann Christensen, Enggade 37, Horsens.
 1950: Ellen Nielsen, Søsterhj., Filadelfia, Dianalund.
 1950: Ellen Nielsen, Københavns kommunes ungdomshjem, Mørdrupvej 15, Espergærde.
 1952—53: Herdis Hansen, c/o gdr. R. Hansen, Brøndstruplund, Ugerslev.
 1951: Meta Eggers, Muhlenkamp, Fockbeck, Kr. Rendsborg.
 1942: Eva Spliid Nielsen, Roskildevej 235II, Tåstrup.

NYE MEDLEMMER AF ELEV- OG VENNEFORENINGEN

- Frk. Mette Brams, Agtrup pr. Bjert.
 Instruktionssygeplejerske frk. Karen Nielsen, „Fredly“, Thurø.

BRYLLUPPER

- Den 11. september d. a. viedes i Østbirk kirke vores tidligere lændbrugsbestyrer, nu gdr. Ejner Jensen, „Strandgården“, Venø pr. Struer, til syerske frk. Gerda Jensen, Vestbirk.
 Den 2. oktober d. a. viedes i Hellevad kirke sygeplejeelev frk. Misse Petersen (elev vinteren 1952—53) til lærer Herbets Wilhelmssen.
 Den 11. december viedes i Gislinge kirke frk. Yrsa Kristoffersen, Gislinge, til stud. polyt Erik Andersen, Gislinge.
 „Sølvsnoren“ ønsker hjertelig til lykke.

TAK

Kære lærerinder og sommerpiger på Fårevejle Højskole sommeren 1954! Hjertelig tak for Deres hilsen til min 50-årsdag! Tak, fordi jeg kunne mærke, at „den kom fra hjertet a““!

Deres hengivne onkel Christian.

Indre Missions højskoler hejser fanen i København

I samarbejde med forstander Josef Blomgren og aftenhøjskolen i Bethesda afholdes et

**FÆLLES HØJSKOLEMØDE I BETHESDAS FESTSAL
 ONSDAG DEN 9. FEBRUAR KL. 20.**

Korte taler ved forstanderne P. H. Lauritsen, P. Møller, K. Robert Hansen, Johs. Magelund og Josef Blomgren. Højskolefilmen vises, og Bethedas sangkor synger.

Noter allerede nu dagen!

Nærmere program i januarnummeret.

Glædelig jul!

Her er vi så allesammen — hele »stabelen« — alle vi, som i øjeblikket har den lykkelige lod at måtte være medarbejdere på »det hvide slot«. Vi rækker hånd til alle tidligere medarbejdere og alle »gamle« elever og alle vor skoles venner ud over landet og ønsker jer alle en velsignet jul i Jesu navn.

*Lilly Frederiksen. K. Robert Hansen. Mette Kristine Hansen.
Gunhild Kofod. Johanne Mikkelsen. Annette Pade.
Lilli Ingemann Pedersen. Anni Petersen.*

Allesammen? — De bilder sig vist noget ind, de deroppe på billedet. Som om vi ikke hørte med blandt skolens medarbejdere, alle vi i køkkenet, i stuerne, i fyrkælderens og og på marken! Mellem os sagt: hvad ville de have gjort uden os? hvor mange timer ville de have holdt, ja holdt ud uden os, d. v. s. uden mad, renlighed og varme? Ha! Altså: *vi er med*, vi står bag — også i ønsket om en god og velsignet jul til alle, som erindrer os.

Karen Marie og Inger Margrethe Fuglsang. Margrethe Blomgren Hansen. Birgit Jacobsen. Kurt Jensen. Rita og Tage Jespersen. Alice Nielsen. Ebba Nielsen. Ruth Thomsen.

*Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening.
Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen.
Holbæk Amtstidendes bogtrykkeri.*